

veto

Onafhankelijk weekblad van de Leuvense student

Maandag 4 april 2011 • jaargang 37 • nummer 20 • 2010-2011 • www.veto.be • www.twitter.com/veto_be

I AM THE POPE OF DOOPCHARTER

Over de studentendopen doen talloze wilde verhalen de ronde. Het goede nieuws is dat die allemaal waar zijn. Nu werkt de Leuvense politie samen met de faculteitskringen aan een doopcharter om excessen in de kiem te smoren. Het voornaamste doel is duidelijkheid creëren over de regels.

GEERT JANSSEN & PIETER HAECK

“Het doopcharter is geen nieuwe regelgeving. Wel een duidelijk overzicht van wat mag en wat niet mag. Op die manier moet ik niet duizend keer dezelfde vraag beantwoorden,” aldus de studenteninspecteur van de Leuvense politie Nick Vandebussche. “Het doopcharter is nog niet volledig af. Wel bestaat er consensus over bepaalde zaken, zoals het gebruik van alcohol. We hebben bepaald dat er geen opdrachten mogen zijn die erop gericht zijn mensen zat te voeren. Bovendien mogen de doopverantwoordelijken geen alcohol drinken.”

Bij de kringen valt weinig kritiek te horen over het doopcharter. VRG-preses Harry Ghillemyn: “De regels in het doopcharter zijn *common sense*. Bovendien is het geen eenrichtingsverkeer vanuit de stad maar het resultaat van overleg met

ons.” De regels van het charter blijken al langer te worden toegepast.

“Bij Ekonomika zijn de regels: geen drank, geen bloot, geen look. Er is een doopcantus, maar die is niet verplicht voor wie gedoopt wil worden,” aldus Ekonomikapreses Ruben Hamilius.

“Dat geldt ook voor VTK,” vertelt VTK-groepscoördinator Activiteiten Kasper Van Waes. Hij voegt daar aan

toe dat alles wat de gedoopten moeten eten, voorgeproefd wordt door de doopmeesters.

Een van de aanleidingen voor het doopcharter is een uit de hand gelopen doopactiviteit van vorig jaar. De politie rukte toen uit voor een gewapende overval. Het bleek om een doopactiviteit te gaan die niet

genoeg op voorhand

besproken was

met de studenten-

inspecteur.

De kringen

distantiëren

zich van dergelijke

excessen en wij-

clubs? Zij dopen ook, de een al avontuurlijker dan de ander,” zegt Hamilius.

Voor alle duidelijkheid: kringen verenigen studenten van een studierichting, clubs verenigen studenten uit dezelfde streek. De clubs manifesteren zich vooral in de cafés rond de Oude Markt. In hun activiteiten spelen traditionele elementen zoals het lint en de pet een grotere rol dan bij kringen.

De preses van de koepel boven alle studentenclubs Seniorenkonvent Leuven, Maarten Vander Stichele, kaatst de doopbal terug: “Wij dopen in groepen van maximaal tien schachten, die nauwkeurig worden gevolgd door de rest van de club. Problemen ontstaan wanneer je — zoals bij de kringen — met een beperkt presidium meutes van honderd à honderdvijftig man probeert te dopen.” Maarten benadrukt dat ook bij de clubs de verantwoordelijken voor de doop nuchter blijven en dat een gedoopte op elk moment kan weigeren iets te doen. Bovendien vindt hij het spijtig dat de clubs niet betrokken zijn bij het overleg rond het doopcharter.

zen naar de clubs. “In hoeverre zal het doopcertificaat nageleefd worden door de

Veto fuift
nu donderdag
zie pagina 12

TEN TWEDE

4 keer blokken gaat niet door

Enkele weken geleden raakte bekend dat de K.U.Leuven in de richtingen Fysica en Wiskunde van twee examenperiodes naar vier wou gaan. Dat plan werd echter op gemompel en gemor onthaald door de studenten. Daarom steekt de universiteit de vier examens in de diepvries. Ze zetten het project op on hold. Met andere woorden: de boel gaat niet door. Maar men denkt wel na over “efficiëntere vormen van onderwijs”.

[EXIT 4 EXAMENS, P. 2](#)

Acco wordt 50

Voor velen lijkt het wel gisteren: de oprichting van Acco exact vijftig jaar geleden. Maar niet voor ons, prille twintigers of zelfs nog tieners. Het is dus geen slecht idee om de geschiedenis van de boekhandel eens te overlopen. Daarnaast kijken we ook naar hoe het vandaag is met ons aller Acco.

[HET LEVEN VAN ACCO, P. 4](#)

Te lezen t.e.m. 3-04-2011

Verdorie, dit stukje tekst heeft zijn vervaldatum overschreden. In principe lees je dit dus beter niet meer. Of zijn vervaldata nu ook weer niet zo heilig? Moet je je er echt altijd aan houden? Of mag je dat pakje chips dat vijf maanden geleden verviel, met een gerust maag- en darmstelsel opeten? We vroegen het professor Johan Van Eldere. (jc)

[VERVALLEN VOEDSEL, P. 6](#)

Beeld |

Frank Furedi op de Multatuli-
lezing in de Universiteitshallen.
Foto: Bas Van den Bogaert.

Meer op pagina 5.

GROEPT
INTERNATIONALE HOGESCHOOL LEUVEN

WWW.GROEPT.BE
ENGINEERING • ENTERPRISING • EDUCATING

(advertentie)

Veto Trakteert:
Tickets voor
Het Depot
(Zie p. 13)

Visitatiecommissie (5) | Elektriciteit en magnetisme

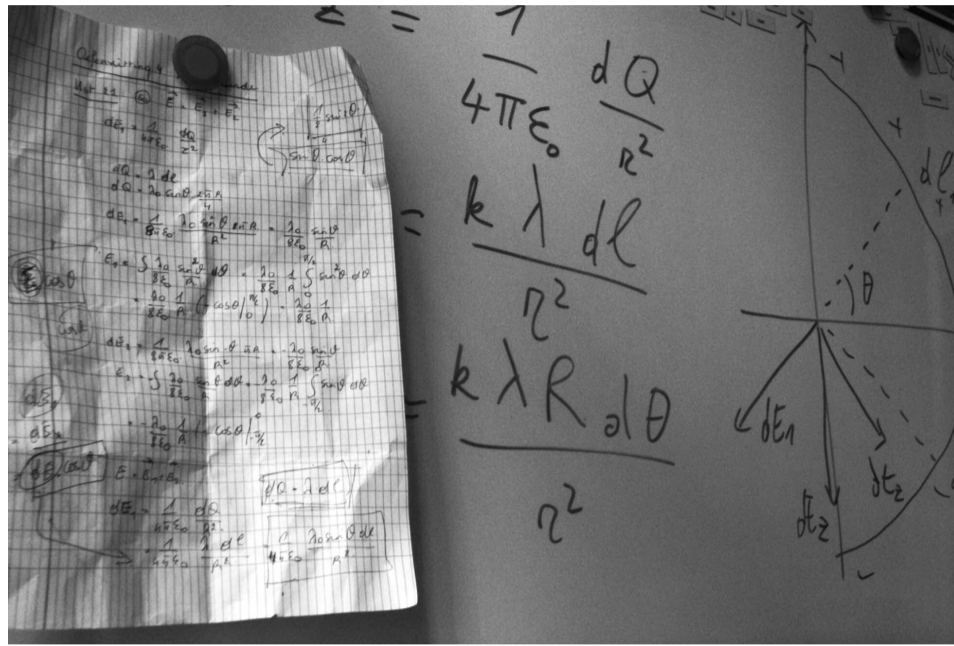
Op de bus naar Heverlee zagen wij een aardig meisje. Haar lokken waren zo lichtbruin dat we het ros zouden durven noemen als wij een moediger man waren. De rit was kort maar de vonk schoot over. Puur dierlijk magnetisme.

GEERT JANSSEN |

Haar rechterhand droeg een gehaaste markering. Een geheime boodschap van of aan haar minnaar. Onze wegen scheidden en we zochten onze weg naar de zesde verdieping voor

een rondje Elektriciteit en magnetisme.

Eerste oei: we wandelden een oefenseminarie binnen. Geen kans op anoniem knikbollen op de achterste rij. Wel keihard opvallen door het ontbreken van geodriehoek, rekenmachine, passer en handboek. Dat handboek

was zo druk bezaaid met tekst en tekeningen dat de layout van deze *Veto* uiterst luchtig overkomt. De lesgever in kwestie was met zijn Popeyesokken duidelijk een assistent en geen professor. De skater met een diploma identificeerde ons gelukkig niet als vreemde eend in zijn bijt. Of hij heeft er gewoon niets over gezegd. Foltering noch ondervraging viel ons ten deel.

Links en rechts kwam een symbool of een Griekse letter ons bekend voor. Is lambda trouwens geen obscene Latijns-Amerikaanse dans? Het merendeel der oefeningen ging grotendeels aan ons voorbij. Gelukkig hadden de echte studenten er ook moeite mee. Zolang de lesgever het voordeed op het bord rees er geen probleem. Zodra ieder voor zich aan de slag ging, bleven de vragen komen. Stelde de man zelf eens een vraag, dan kwam het antwoord meestal vanop de eerste rij: de streverrij.

KOGELS

Termen als "ladingsdichtheid", "elektrisch veld", "vector" en "cosinus", vlogen ons om de oren als de kogels tijdens onze *tour of duty* in 'Nam. Toen de lesgever tips begon te geven om ons werk te besparen, haalden we opgelucht adem. Eindelijk spek naar onze bek. Wij zijn zo lui dat we ons lidmaatschap van de tamzakkenbond hebben laten verlopen.

De rest van de les verliep aangenaam, zij het met verrassend veel geroezemoes. Geen

hoogoplopende discussies over Carl Friedrich Gauss, de koning der wiskunde genoemd, maar banale anekdotes over het hartenjagen en de Seven Oaks.

We zullen eerlijk zijn: fysica en zijn deelvelden is nooit onze *forte* geweest. Wel hadden we karrenvrachten sympathie voor onze leerkracht uit het middelbaar. Op een slechte dag mislukte een van zijn fietsstunts en schoof het noodlot hem een half jaar ziekteverlof in de schoenen. 's Mans vervangster was een hysterische jongedame met krullen. Een vriend van ons beweerde dat ze een bijverdienste had in de porno-industrie. We spreken hier over de tijd toen er nog geld te verdienen viel in die business.

Vol heimwee naar die zeven vette jaren lieten wij Heverlee achter ons. Per slot van rekening is er in het centrum van Leuven ook elektriciteit.

QUID LES?

In *Veto's* visitatiecommissie bezoekt een medewerker een college dat niet tot zijn vakkenpakket hoort.

Wie? Eerste bachelor Ingenieurswetenschappen

Wanneer? Vrijdag van 13.50 uur tot 15.50 uur.

Waar? Lokaal 06.0032 van Instituut Natuurkunde Navorsing

Wetenschap en Kunst "Opletten om onze eigenheid niet te verliezen"

In het kader van de Bolognaverklaringen van 1999 werd in Vlaanderen beslist om de kunstopleidingen te academiseren. Dat wil zeggen dat bij die opleidingen een onderzoekscomponent moet worden ingebracht. Wat dat concreet moet voorstellen is echter nog lang niet duidelijk.

RUBEN BRUYNNOEGHE |

Niet alleen buitenstaanders kunnen zich maar moeilijk voorstellen wat onderzoek in de kunsten nu net moet voorstellen. Ook in de kunstwereld zelf is de vraag naar dat onderzoek onderwerp van debat. Voor onderzoekscoördinatrice van de hogeschool Sint-Lucas in Gent Sarah Kesenne, zijn de meeste onderzoekselementen altijd al aanwezig geweest bij kunst: "Een goede kunstenaar stelt zich inderdaad vragen bij wat hij maakt. Daarnaast is *peer review* ook inherent aan de kunstensector."

MASTERPROEF

"Het idee dat we in de kunstopleidingen iets totaal nieuw zouden moeten verzinnen om die onderzoekscomponent in te brengen, klopt niet. Maatschappelijke buzzwords als innovatie en creativiteit zijn evidente eigenschappen van de kunstpraktijk, dus is het vreemd ervan uit te gaan dat kunstenaars a priori niet aan onderzoek doen. Ook bestaat er in het professionele kunstenveld reeds een sterk geïnternationaliseerde cultuur van onderzoek en laboratoriumwerking," aldus Kesenne.

Toch zijn er wel degelijk een aantal vernieuwingen voor de studenten in het hoger kunstonderwijs. Zo moeten ze, net als alle universiteitsstudenten, voortaan een masterproef maken. Die bestaat dan uit de creatie van een nieuw kunstwerk, met daarnaast een meer theoretisch schriftelijk deel dat relatief vrij door de studenten mag worden ingevuld. Hetzelfde geldt voor de doctoraten in de kunsten.

"Het belangrijkste aandeel van het

doctoraat is de creatie van kunstwerken, maar daarnaast wordt ook een tekst verwacht. Dat schriftelijk deel kan wel anders ingevuld worden dan bij een klassieke kunstwetenschappelijke studie. Een belangrijk deel van het proefschrift van kunstenaar Ronny Delrue zijn bijvoorbeeld een reeks diepte-interviews met andere kunstenaars," aldus Kesenne.

"Te veel theorie is een reëel gevaar"

Sint Lucas Gent kiest ervoor om voluit voor de academisering te gaan, maar de situatie blijft ambigue. Kesenne: "Door de academisering zie je dat er meer samenwerking is met het kunstenveld en andere scholen. Daarnaast brengt het een internationaal perspectief met zich mee. Het creëert meer openheid binnen de opleidingen en daar sta ik achter. Toch moeten we constant opletten om de eigenheid van ons praktijkgebaseerd onderwijs niet te verliezen via de academisering."

PRAKTIJK

Als concreet probleem denkt Kesenne aan de financieringswijzen van het onderzoek. "Het model van kwantitatieve outputfinanciering voor onderzoek in de kunsten houdt toch een aantal gevaren in. Door de diversiteit aan presentatievormen, is het nogal absurd kunstwerken te tellen: hoe vergelijk je de workload voor een film bijvoorbeeld

met die voor een foto? Het financieringssysteem voor de kunsten binnen het ministerie van Cultuur daarentegen werkt via expertpanels per discipline."

Ook het aandeel theorie bij een doctoraat in de kunsten is niet evident. Kesenne: "Vragen aan een kunstenaar om zijn eigen kunstwerk te gaan analyseren, is problematisch. Hij kan wel kennis delen over een bepaalde context van zijn maakproces, maar te veel met theorie bezig zijn, is vreemd voor de kunsten. Kunst is in essentie praktijkgedreven."

"Er is echter wel degelijk een reëel gevaar dat we te veel naar theorie zouden evolueren. Kijk maar naar de Verenigde Staten, waar je in universitaire kunstopleidingen eigenlijk vooral kunstwetenschappen krijgt en maar in heel beperkte mate bezig bent kunstpraktijk," vult Kesenne aan. "Het is belangrijk dat de *practice-based* atelierwerking van onze kunstopleidingen beschermd blijft."

De academisering van de kunsten is een top-downbeslissing geweest, maar voorlopig heeft die top nog niet duidelijk gemaakt hoe het verder moet. Terwijl andere geacademiseerde opleidingen, zoals Industrieel ingenieur of Toegepaste taalkunde uiteindelijk volledig deel zullen uitmaken van een universiteit, krijgen de kunstopleidingen misschien het nieuwe statuut van school of the arts. Het is daardoor momenteel wel een verwarrende situatie. De K.U.Leuven heeft echter al sinds januari 2010 een Faculteit Architectuur en Kunst (FAK) opgericht, waar onder andere ook de kunstopleidingen van Sint Lucas Beeldende Kunst Gent deel van uitmaken.

"Waar het bij ons om gaat is dat het hoger kunstonderwijs in de toekomst ook au sérieux genomen wordt als academische opleiding en ook op die manier gefinancierd wordt," besluit Kesenne.

4 Blokken in diepvries

De voorbije weken ontstond er heel wat ongerustheid rond het al dan niet invoeren van vier examenperiodes voor Wiskunde en Fysica. Die zullen er niet meteen komen. Op de Permanente Onderwijscommissie Wetenschappen lag dat voorstel op tafel. Student-lid van het Faculteitsbestuur Mattia Walschaers licht toe.

FRANK PIETERMAAT |

"Na heel wat omzwervingen en lange discussies, is er consensus uit de bus gekomen," vertelt Mattia. "Er zal een aanvraag tot een aansluitend onderwijsproject ingediend worden. De belangrijkste doelstelling van het project is om te komen tot een jaarindeling waarbij de totale blok- en examenperiode aanzienlijk wordt gereduceerd. Dat in combinatie met de uitbouw van een stimulerende leeromgeving met voldoende aandacht voor voorbereiding, feedback en evaluatie in het leerproces."

Dat uiteindelijk voor een aanvullend onderzoeksproject met die insteek wordt gekozen, heeft deels te maken met het feit dat heel wat studenten zich zorgen maakten rond het voorstel voor vier examenperiodes.

"Uit onze bevraging bleek dat studenten zich hoofdzakelijk zorgen maakten om de praktische en sociale aspecten van het vierblokkenstelsel," aldus Mattia. "Wij zitten met heel wat minoren en de relatie tussen de verschillende keuzevakken zou een wirwar worden. De praktische aspecten waren ook een zorg van verschillende docenten. Daarnaast kwam ook de sociale impact op de studenten naar boven. Vier examenperiodes zouden het sociale leven van de studenten immers grondig overhoop kunnen gooien."

Die vier blokken lijken nu opnieuw naar de achtergrond verdwenen. Mattia toont zich in ieder geval positief over de weg die nu ingeslagen wordt: "Wij kunnen ons vinden in verder onderzoek naar een haalbaarheidstraject. Men vertrekt vanuit een open visie en niet met een extreme focus op het bereiken van een vierblokkenstelsel. Dat is een ballonnetje dat opgelaten werd maar nu geen einddoel meer vormt."

Ballonnetje wordt afgelaten

Ingrid Lieten

“Ik wil niet elke dag een ander brandje blussen”

Vorige week maandag bezocht viceminister-president Ingrid Lieten (sp.a) labo's voor experimentele immunologie. Met de uitnodiging wilde de K.U.Leuven het belang van overheidsfinanciering voor onderzoek benadrukken. Een belang dat de minister naar eigen zeggen goed begrijpt.

MATTHIAS ADRIAENSEN & RUBEN BRUYNOOGHE |

Veto: Rectoren klagen steen en been over de financiering van het onderzoek en ook het agentschap voor innovatie door wetenschap en technologie (IWT) en het Fonds voor Wetenschappelijk onderzoek (FWO) zouden te weinig geld krijgen. Terechte klachten?

Lieten: «Nee, die klachten zijn onterecht. We hebben vorig jaar de besparingen op FWO en IWT wat betreft de basisonderzoeksfinanciering kunnen opheffen. Er werd daar dus niet bespaard. Het is wel zo dat de druk op het budget van het FWO groter geworden is. Het volume aanvragen is de voorbije jaren namelijk met 15% gestegen, maar dat is normaal in tijden van economische moeilijkheden, wanneer meer jongeren hun kans wagen en voor de relatieve stabiliteit van de universiteit kiezen.»

FUNDAMENTEEL

«De hele Vlaamse regering moest besparen en bij de regeringsonderhandelingen was afgesproken dat iedere minister zijn duit in het zakje moest doen. Ikzelf heb in 2010 en 2011 in totaal ongeveer 68 miljoen euro moeten besparen, maar ik heb daarbij wel duidelijke keuzes gemaakt. Zo heb ik niet bespaard op bedrijfsgerichte onderwijs- en onderzoeksprojecten in het IWT, niet bespaard bij het FWO en niet bespaard op de vier strategische onderzoekscentra (IBBT, IMEC, VIB en VITO, red).»

Veto: Zou hoger onderwijs niet beter in dezelfde ministerportefeuille zitten als innovatie? Mo-

menteel kan er op twee fronten bespaard worden en zijn de universiteiten tweemaal de dupe.

Lieten: «We moeten inderdaad vermijden dat universiteiten tweemaal getroffen worden, maar ik kan je verzekeren dat dat absoluut niet gebeurd is. Beide verantwoordelijke ministers zijn gelukkig van dezelfde politieke partij en dat maakt de communicatie toch gemakkelijker. Pascal Smet en ikzelf stellen dan ook alles in het werk om precies te vermijden dat universiteiten twee keer getroffen worden. Maar of hoger onderwijs en innovatie in dezelfde portefeuille moeten zitten? Ik weet het niet, dat zou in elk geval wel een erg zware portefeuille worden!»

Veto: We zien steeds meer gericht onderzoek, terwijl vroeger net het fundamenteel onderzoek belangrijker was. Gaat er na verloop van tijd alleen nog maar plaats zijn voor onderzoek met een direct economisch of maatschappelijk nut?

Lieten: «Het belang van gericht onderzoek is inderdaad toegenomen en het is inderdaad zo dat de verhoudingen aan het kantelen zijn. Het is positief dat bedrijven steeds meer bereid zijn om te investeren in onderzoek, dus op zich is het niet slecht dat het aandeel gericht onderzoek toeneemt. In vergelijking met de VS is dat overigens nog vrij beperkt — de cijfers zijn daar eerder 70-30 in het voordeel van gericht onderzoek. In Vlaanderen heeft het FWO de opdracht om het kennisgrensverleggend fundamenteel wetenschappelijk onderzoek in alle wetenschapsgebieden aan de universiteiten te stimuleren en te ondersteunen. Ik

STEPHANIE VERBEKEN

besef heel goed wat het belang is van fundamenteel niet-gericht onderzoek.»

QUOTA

Veto: In de privésector kreeg u als bedrijfsleider veel lof toegezwaaaid, in de politiek daarentegen is er heel wat minder lof. Heeft u een verklaring voor dat plotse en enorme verschil in behandeling?

voor een groot deel het verschil met de privéwereld. Politiek is een harde wereld waar concurrenten elkaar dikwijls proberen neer te halen. Maar ik ben niet in de politiek gegaan om alleen maar bezig te zijn met de waan van de dag en om elke dag een ander brandje te blussen. Nee, ik wil echt fundamenteel iets veranderen. Ik ben geen tafelspringer en investeer heel

Lieten: «Kijk, in een ideale wereld zouden we die discussie helemaal niet moeten voeren en zouden vrouwen en mannen overal gelijk behandeld worden. Jammer genoeg is de realiteit wel heel anders. Voor de raden van bestuur blijkt uit onderzoek dat bedrijven met een goed evenwicht tussen mannen en vrouwen beter presteren en bestuurd worden. We zien ook dat aan de universiteiten en hogescholen, vrouwen ondertussen betere resultaten halen dan mannen. Zodom zullen ze dus wel niet zijn, maar toch zitten er minder dan 10% vrouwen in raden van bestuur van onze bedrijven. Dat is fundamenteel fout. Leden van zulke raden worden trouwens niet via examens geselecteerd, maar worden gevraagd door de andere leden, door die 90% mannen dus. Voor ons zijn dat redenen om te pleiten voor quota.»

“De klachten over onderzoeksfinanciering zijn niet terecht”

Lieten: «De politiek is natuurlijk een wereld waarbij je altijd op de zetel van iemand anders zit en waar de media met een vergrootglas naar kijken. Dat verklaart al

veel tijd om na te denken op de lange termijn.»

Veto: U pleit voor quota. Werkt dat als diversiteitsbeleid? Pakt het de onderliggende problemen aan?

Via de student naar 2020

Heeft jouw studentenloopbaan je voldoende voorbereid voor de werkvloer of heb je geen flauw idee wat je met al die vergaarde en opnieuw verjaarde kennis kan aanvangen? En hoewel je mama je doorzettingsvermogen en kritische blik de hemel in prijst, kun je jezelf afvragen of mijnheer de baas jouw kwaliteiten naar waarde zal schatten.

LYNN GYSELEN |

Op het VVS-congres dat op zaterdag 26 maart plaatsvond aan de Universiteit Antwerpen, werd de tekst met als thema “Hoger onderwijs, een geschikte voorbereiding op de arbeidsmarkt” finaal goedgekeurd. In hoeverre ben jij klaar om de arbeidsmarkt te betreden? Wat met je sociale kwaliteiten en die ongelofelijk interessante stage die je volgde en waardoor je meerdere barbecues hebt gemist in de zomer? We zijn nu eenmaal meer dan een diploma alleen en dat mag de wereld erkennen.

En dat dachten de studentenvertegenwoordigers op Vlaams niveau ook toen ze de uitdaging aangingen. Vroeger gingen alle

dan het diploma alleen, een persoonlijkheids- of analytische test is niet langer een zeldzaamheid. Een goede afstemming tussen de opleidingen en de arbeidsmarkt vraagt dat beide kampen over de symbolische haag kijken en samenwerken. Het resultaat is een congres waar vertegenwoordigers van alle geledingen aanwezig zijn.

VVS?

De Vlaamse Vereniging voor Studenten (VVS) is de spreekbuis van alle studenten in het Vlaamse hoger onderwijs. Zij vertegenwoordigt de studenten bij onze instellingen, de overheid en de hele samenleving. Een schrijfc comité samengesteld uit studenten die net dat beetje meer weten over de

werp. De studentenraden op instellingsniveau, zoals LOKO voor de K.U.Leuven, kunnen dan amendementen insturen. Dat is exact wat er gebeurde op het congres. Zoals bleek uit verwezenlijkingen die voortkwamen uit eerdere congressen, bijvoorbeeld die rond studentenmobiliteit eerder dit jaar, is het meer dan keuzen rond de

(eerder verworven competenties) domeinspecifieke competenties volgens de bijzondere noden van een opleiding en generieke, niet-specifieke competenties alle kennis, vaardigheden en attitudes verworven gedurende het leven. Het doel is af te stappen van de huidige connotatie van de “kennismaatschappij” dat wie meer theoretisch,

Een goede loodgieter is even uniek en belangrijk als een goede dokter

koffietafel. Een aantal standpunten die aangenomen werden door VVS, werden integraal overgenomen in Vlaamse decreten.

COMPETENTIEMAATSCHAPPIJ

“Via de student naar 2020” ijvert voor een stevige uitbouw van het hoger beroepsonderwijs, met een sterke focus op praktijkervaring. De tekst pleit onder andere voor de flexibilisering van de huidige bachelor- en masterstudies voor werkstudenten en studeren op afstand. Ook wordt er gepleit voor levenslang leren waarbij de onderwijsinstellingen in samenspraak met het werkveld de gepaste bijscholingen uitwerken.

Om alle aspecten van het leren beter in kaart te brengen, omsluiten de termen EVC

kennisgericht onderwijs gevolgd heeft beter zou zijn en over te gaan naar een competentie maatschappij. Een goede loodgieter is immers even uniek en belangrijk als een goede dokter.

Opvallend is de sociale focus, die de huidige structuren nog wel eens argeloos voorbij durven te lopen. Er wordt benadrukt dat de achtergrond of persoonlijke situatie van een persoon in een competentiegerichte samenleving in geen geval kansen van afgestudeerden mag hypothekeren. Adequate studieloopbaanbegeleiding gedurende het hele leven zou het ook mogelijk maken talenten zo vroeg mogelijk moeten in de schoolloopbaan te ontdekken en te stimuleren.

We zijn nu eenmaal meer dan een diploma alleen

deuren open met een hogeronderwijsdiploma op zak. Het was een vrijgeleide voor een goede job. Vandaag kijken bedrijven verder

materie, schrijven en onderbouwen een tekst om zo samen alle specifieke problemen in kaart te brengen rond het onder-

Vijftig jaar Acco

De voorbije halve eeuw

Boekhandel Acco mag zich sinds dit jaar Abraham noemen. Dat wordt dinsdag gevierd in STUK met onder andere een debat over de evolutie van studentenengagement sinds de jaren 1960.

RUBEN BRUYNNOOGHE & GEERT JANSSEN |

Bij die gelegenheid zal ook het boek "Acco — De geschiedenis van een studentencoöperatie (1960-2010)" van Joost Luyckx, onderzoeksmedewerker van KADOC-K.U.Leuven, gepresenteerd worden. Wij voelden de man aan de tand en leerden dat je in de jaren zestig een grasmaaier kon kopen bij Acco. **Joost Luyckx:** «Acco is opgericht door een groep studenten die heel actief was in de jaren vijftig. Het waren arbeiderszonen die zich inzetten voor de democratisering van het hoger onderwijs. Ze hadden een eigen blad: *Solidariteit*, een eigen studiedienst, een eigen huisvestingsdienst en een eigen cursusdienst. Begin jaren zestig was die groep afgestudeerd en toen is die cursusdienst omgevormd tot een coöperatieve vennootschap. Naast cursussen werden er boeken en ander materiaal verkocht.»

«Acco was toen een bedrijfje met zes werknemers en veel vrijwilligers. Die pioniersjaren baadden in een studentikoze sfeer, weinig professioneel. Net daarom was het coöperatieve element zo belangrijk. Dat zorgde voor een jaarlijkse instroom van nieuw kapitaal. Daardoor kon de onderneming blijven investeren. Dat is de afgelopen vijftig jaar een zeer voordelige formule gebleken.»

Veto: *Hoe reageerde Acco op de gebeurtenissen rond Leuven Vlaams en mei '68?*

Luyckx: «Dat was zeker geen breuk, Acco stond toen zeer dicht bij de studentenbeweging - ook al waren de oprichters al afgestudeerd. Bij de medewerkers was er veel sympathie voor de linkse tegenorganisaties. De studentenleiders van toen, mannen als Paul Goossens en Ludo Martens (*Paul Goossens zal deelnemen aan het debat dinsdag, red.*) lieten hun blad *13 mei* bij Acco drukken. Ze

miljoen euro.»

EIGENHEID

Veto: *Hoe is de studenteninspraak binnen Acco geëvolueerd?*

Luyckx: «De eerste jaren stonden de Accostichters zeer dicht bij de studenten, maar tot 1965

studenten ingewilligd en werden er nieuwe personeelsleden aangeworven voor de uitbouw van de boekhandel. Die kende al gauw een snelle groei en vertegenwoordigt vandaag meer dan de helft van de totale omzet van Acco.»

Veto: *Welke rol spelen de studentenvertegenwoordigers vandaag in Acco?*

Luyckx: «De aanwezigheid van studentenvertegenwoordigers is de normale gang van zaken. Dat is ook logisch als je ziet dat studenten zowel de meerderheid van de aandeel-

CURSUSDIENST

Veto: *Hoe verhoudt Acco zich tegenover de cursusdiensten van de faculteitskringen?*

Luyckx: «Enerzijds speelt Acco daar zelf een rol in. De prijsverhogingen omstreeks 1990 waren een stimulans voor de kringen om zelf cursussen uit te geven. Anderzijds kadert het in een evolutie van het studentenleven in Leuven. Faculteitskringen zetten geleidelijkaan een grote activiteitenradius op. Fakbars, cursusdiensten enzovoort.»

«Cursusdiensten hebben

GEERT JANSSEN

“Cursusdiensten houden Acco scherp”

was er geen formele studenteninspraak. Dat is veranderd op vraag van het Faculteitenkonvent, de toenmalige overkoepeling van faculteitskringen uit de jaren zestig. Bij Acco stond men daar van in het begin zeer positief tegenover. Sindsdien hebben er steeds studentenvertegenwoordigers in de Raad van Bestuur zitting gehad. Eerst via het Faculteitenconvent, dan via de Sociale Raad en vandaag via LOKO.»

«De studenten hebben op

houders als van de klanten uitmaken.»

Veto: *Zijn het de studenten die waken over de identiteit van Acco?*

Luyckx: «Dat denk ik niet. Naast de studenten zitten in de Raad van Bestuur nog steeds mensen die in hun studententijd geëngageerd waren. Bij hen leven principes uit de beginperiode — de democratisering van het onderwijs en zo — nog steeds.»

«Toen ik tussen 2003 en 2009 student was, waren er soms spanningen tussen Acco en de studenten. Als gevolg van de crisisperiode eind jaren tachtig, was de cursusprijs vrij hoog omdat het bestuur voorrang gaf aan het voortbestaan van het bedrijf. De voorbije jaren werd de cursusbladprijs tweemaal fors verlaagd.»

Veto: *Vandaag zitten we weer in een economische crisis. Zitten er prijsverhogingen aan te komen?*

Luyckx: «Dat denk ik niet. De huidige directie heeft een grote gevoeligheid voor de goede relatie met de studenten. Bovendien is de context nu helemaal anders. Acco heeft de laatste jaren goede resultaten laten optekenen en dat in moeilijke economische tijden. Dat was eind jaren tachtig niet het geval.»

ook voordelen voor Acco. Ze kunnen bepaalde problematische uitgaven voor hun rekening nemen. Bijvoorbeeld een professor die niet wil dat zijn cursus een ISBN-nummer krijgt, zoals bij Acco gewoonlijk het geval is. Dat Acco en cursusdiensten de markt verdelen is zeker geen probleem. Door de concurrentie houden ze elkaar scherp. Acco heeft geen monopolie en moet dus blijven werken aan goede dienstverlening en scherpe prijzen.»

«Voor de studenten blijft het belangrijk dat Acco bestaat. Het bedrijf verzamelt veel knowhow en dat betekent een element van continuïteit daar waar de kringen elk jaar van ploeg veranderen.»

Veto: *Welke uitdagingen kan Acco in de toekomst verwachten?*

Luyckx: «Sowieso de digitalisering van het boekenvak. Zal het papieren boek verdwijnen? Worden e-readers en iPads de toekomst?»

«Een ander element is de evolutie van de pedagogische aanpak van het hoger onderwijs. Acco floreert omdat het hoorcollege met ondersteuning van een cursus de aanvaarde lesvorm is. Maar de Angelsaksische wereld werkt meer met wetenschappelijke lectuur en discussiecolleges. Ook daar zal Acco op moeten inspikken.»

Vandaag

Wat is er hip in het huidige cursus- en boekenlandschap? Vorige week was er een algemene vergadering bij Acco en mogelijk verbaast het u, maar als de prijzen iets zullen doen, is het dalen.

ELS DEHAEN |

De belangen van de student worden op de jaarlijkse algemene vergadering van Acco verdedigd door studentenvertegenwoordigers van LOKO. Onder hen Pieter Busschaert, lid van de raad van bestuur van Acco.

Veto: *Hoe is het tegenwoordig bij de boekenwinkel?*

Pieter Busschaert: «Financieel staat Acco er goed voor. Vorig jaar was door de crisis een rampjaar in zowel drukkerij, stock als verkoop. Maar daar heeft men dit jaar lessen uit getrokken. Vroeger verkocht men bijvoorbeeld alle boeken die Acco drukte in alle zeven Accovestingen, zelfs als er eigenlijk geen vraag naar was. Zo zat men snel met een stockoverschot. Dit jaar werkt men met veel beperktere voorraden en biedt men Accoboeken enkel aan waar men ze nodig heeft.»

«Enkel de afdeling Kortrijk kende in het eerste semester een rampverkoop, maar dat is te verklaren door het feit dat zij net de overstap van Standaard Boekhandel naar Acco hadden gemaakt. In het tweede semester verliep de verkoop goed.»

STEMMEN

Veto: *Kun je als aandeelhouder je stem laten gelden op de algemene vergadering van Acco?*

Pieter: «Sinds dit jaar is het noodzakelijk op voorhand te registreren. Zo worden chaotische situaties vermeden waar er opeens een menigte studenten komt opdagen dat met een aandeel zwaait en inspraak eist. Zo verlies je wel de kracht van het verrassingsmoment, maar in ruil engageert Acco zich om alle vragen daadwerkelijk te beantwoorden.»

Veto: *Hoe verdedigt LOKO de belangen van de Leuvense student bij Acco?*

Pieter: «Wij verzamelen al jaren volmachten van studenten met een Acco-aandeel, zodat wij hen kunnen vertegenwoordigen op de algemene vergadering. Ditmaal is er niet gestemd, maar wij hebben in het verleden al op die manier op het beleid kunnen wegen.»

Veto: *Hoe komt het dat boeken en cursussen soms niet of veel te laat verkrijgbaar zijn?*

Pieter: «Acco krijgt de studentenaantallen door van de studentenadministratie van de K.U. Leuven, maar in het eerste semester valt dat voor de deadline van het definitieve ISP. Men weet dus niet exact hoeveel studenten een vak daadwerkelijk zullen volgen en bovendien moet men altijd een veiligheidsmarge inbouwen.»

«Bovendien is het eenvoudiger boeken bij te bestellen of bij te drukken dan extra cursussen te drukken. Dat moet immers altijd in grote aantallen gebeuren. Daarom duurt het soms

“We willen de prijzen behouden”

tot eind oktober vooraleer men nieuwe cursussen kan bijdrukken.»

PRIJZEN

Veto: *Zijn er prijsstijgingen op til?*

Pieter: «Nee, integendeel. We zijn op dit moment samen met Acco aan het bespreken of we de prijzen niet kunnen behouden. Schrijvers krijgen nu een percentage op de ledenprijs, en niet langer op de niet-ledenprijs. Dat scheelt wel iets.»

«Maar natuurlijk blijft het een probleem dat boeken altijd duurder zijn dan cursussen en dat een boek mooi staat op de publicatielijst van een prof. Die keuze is helaas niet aan ons.»

“Bij de oprichting waren er 6.000 studenten in Leuven”

kregen daar veel krediet, wat op een gegeven moment resulteerde in een vrij grote schuld. Eigenlijk was dat meer sponsoring van Acco.»

«Heel onlogisch is dat niet: Acco heeft veel te danken aan de democratisering van het onderwijs. Bij de oprichting waren er zo'n 6.000 studenten in Leuven, vandaag 35.000. Daardoor is het bedrijf kunnen groeien tot een middelgrote onderneming met een omzet van vijftien

cruciale momenten de eigenheid van Acco beschermd. Omstreeks 1970 pleitten de studentenvertegenwoordigers in het bestuur — onder wie advocaat Jef Vermassen — herhaaldelijk voor de uitbouw van een volwaardige wetenschappelijke boekhandel binnen Acco. Tot dan toe was het boekenassortiment bij Acco erg beperkt. De Leuvense studenten konden er lang niet voor alle handboeken en verplichte literatuur terecht. Vanaf 1971 werd die eis van de

“Cafés moeten rolstoelvriendelijker”

“De langste toog moet de toegankelijkste worden”. Met die slogan probeert de vereniging Hidden City en themawerking Toeg ervoor te zorgen dat de cafés op de Oude Markt toegankelijker worden voor rolstoelgebruikers.

JENS CARDINAELS |

De Oude Markt is voor velen een populaire vertoeplaats. Ook voor rolstoelgebruikers, voor wie het vaak moeilijk is om de breed uitgevallen kasseistrook te betreden. Bovendien zijn de cafés zelf vaak onbegaan-

Donderdag actiedag!

baar terrein. Daar moet iets aan gedaan worden, vindt Hidden City. De groep zette een actie op poten om de horecazaken toegankelijker te maken.

De actie wordt toegejuicht door Leuvense schepen van Sociale zaken Denise Vandevort (sp.a). “De stad kan de uitbaters van cafés enkel sensibiliseren. We kunnen hen niet dwingen om hun zaak aan te passen.” Het stadsbestuur geeft wel subsidies aan eigenaars die hun café aanpassen aan de noden van rolstoelpatiënten. “Die subsidies hebben helaas weinig succes. Daarom is het goed dat Hidden City de

problematiek aankaart,” zegt Vandevort.

De stad kan wel iets doen aan toegankelijkheidsproblemen op openbare plaatsen. “Als een straat of plein heraanlegd wordt, vragen wij altijd raad aan de adviesraad Toegankelijkheid. Die bestaat onder andere uit mensen in een rolstoel,” vertelt de schepen. De adviesraad gaf bijvoorbeeld suggesties toen het museum M gebouwd werd. “Ook nu Het Depot verbouwd wordt, zullen we de adviesraad om toegankelijkheidsstips vragen.”

Het is niet altijd gemakkelijk om openbare plaatsen toegankelijk te maken in een historische stad als Leuven. “Vaak worden we door de Vlaamse overheid verplicht om wegen en pleinen aan te leggen met kasseien,” vertelt Vandevort. “Ik betreurt dat het ons niet toegestaan wordt een combinatie te maken tussen kasseien en vlakke materialen, die beter zijn voor rolstoelen.”

WARM

Studente Dorien Meulenijzer zit in een rolstoel en is lid van Omkadering, een huisvestingsprogramma van de K.U.Leuven voor mensen met een functiebeperking. “Wij werken samen met Hidden City. Het is de bedoeling om heel Leuven toegankelijker te maken. Maar we leggen onze focus op dit moment op de Oude Markt, omdat dat een populaire plek is onder studenten.”

“We hebben de laatste maanden samengewerkt met de vzw Oude Markt (die alle horecazaken op dat plein verenigt, red.). De vzw

JAN GEBRERS

staat achter ons project.” Concreet gaat de groep café-uitbaters informeren over de problematiek. “Deze donderdag organiseren we een actiedag op de Oude Markt. Op die dag geven we café-uitbaters de kans om aan den lijve te ondervinden wat het is om in een rolstoel te zitten. We hopen dat ze daardoor een oprijplank kopen om de drempel aan hun ingang te overbruggen. Ook willen we het grote publiek warm maken voor ons initiatief.”

Ten slotte kaart Meulenijzer de staat van de Oude Markt zelf aan. “De kasseien zijn moeilijk berijdbaar, zeker als er dan ook nog eens losse kasseien tussen liggen. Een ander probleem zijn de glasscherven van stukgegooide glazen.”

Donderdag kunt u op de Oude Markt tussen 13 uur en 17 uur een rolstoelparcours afleggen om zelf te ondervinden hoe het voelt om in een rolstoel te zitten.

Multatulilezing | “Tolerantie is een vorm van onverschilligheid”

Als er ergens een brandstapel smeult, is de ketter nooit veraf. Wij volgden de rooksignalen en vonden Frank Furedi. Woensdag was hij te gast op de jaarlijkse Multatulilezing van het Overlegcentrum voor Ethiek van de K.U.Leuven. Heilige huisjes schenden is tegenwoordig in, maar weinigen weten ons zo trefzeker in het kruis te schoppen als hij.

DANIEL WIRT |

“Tolerantie is een excuus om elkaar niet ernstig te hoeven nemen,” zei Frank Furedi. “Het is een vorm van oppervlakkige onverschilligheid”. De Hongaarse sociologieprofessor - in een vorig leven radicaal communist - is tegenwoordig een boegbeeld voor al wat neoconservatief en -liberaal

is. De man wond geen doekjes om zijn afkeer voor valse tolerantie. We zijn fier op onze zogenaamde tolerante maatschappij, maar écht tolerant zijn we niet. Of waarom is het verboden om de Holocaust te ontkennen? “Vrijheid van denken en meningsuiting mag niet begrensd worden!”

Wat zou tolerantie dan niet mogen zijn? Furedi wees alles wat

wij tot dan toe onder het begrip verstonden met de vinger. “Tolerantie staat tegenwoordig synoniem voor *nonjudgmentalism*.” We veroordelen de ander, maar houden dat oordeel voor onszelf. Liever nog: we negeren de ander helemaal. We staan vrije meningsuiting toe met de geruststelling dat we toch niet hoeven te luisteren. Selectieve blindheid staat echter niet gelijk aan tolerantie, ook al doen we graag alsof. “Onverschilligheid is wat multiculturaliteit in Europa mogelijk maakt.”

We zijn in Europa grote fans van diversiteit, maar volgens

Furedi weten we amper wat dat is. “Je krijgt een staande ovatie als je het woord diversiteit in de mond neemt,” merkte hij fijntjes op. “Het is een inhoudsloos begrip: een politicus die gelooft in diversiteit, kan evengoed zeggen dat hij gelooft dat morgen de zon zal opgaan. Diversiteit is een feit, geen moreel standpunt.”

CONSENSUS

In een maatschappij die van tolerantie haar hoogste waarde maakt, is intolerantie een evidentie. Immers, verdraagzaamheid tegenover extreme meningen betekent een bedreiging voor minderheden en zwakkeren. Onder het motto van *linguistic vulnerability* creëert de overheid wetten tegen *hate speech*, die misbruik van het recht op meningsuiting moeten tegengaan.

Dat ziet Furedi niet zitten: “Onderdrukking van meningsuiting is een belediging voor ons in-

tie, dat is zoals een beetje zwanger zijn.

Onaantastbare westerse waarden afbreken is leuk, maar Furedi is meer dan een consensusvandalist. Hij besloot zijn lezing met wat volgens hem een goed model is voor een écht tolerante samenleving. De belangrijkste pijlers: absolute meningsvrijheid, maar onmiddellijke fysieke bedreigingen zijn uit den boze.

Verder maximale vrijheid van handelen en dus een minimum aan regels en clausules. Arbeidscontracten die voorschrijven dat hoofddoeken de klant schofferen en dus niet gedragen mogen worden, vindt Furedi maar niks.

en ander kenmerk van de tolerante modelsamenleving is individuele en morele autonomie, aangevuld met een sterk aan banden gelegde overheid. En ten slotte: een samenleving die risico's durft te nemen.

“Diversiteit is een feit, geen moreel standpunt”

telleet en voor ons vermogen.” Als iemand anders bepaalt wat er gezegd mag worden en wat niet, stelt hij in feite dat we zelf niet in staat zijn om een moreel oordeel uit te spreken. De opgelegde consensus vindt meer en meer zijn weg naar de private sfeer. Maar niet intolerant zijn, is dat nu tolerantie? Voor Furedi is het begrip absoluut: een beetje toleran-

Na afloop van zijn uiteenzetting mocht Furedi rekenen op een luid applaus. Of rector Mark Waer, de hele lezing door een aandachtige luisteraar, het diversiteitsbeleid van de K.U. Leuven zal bijstellen, is nog maar de vraag.

Het is wellicht gemakkelijker om iemand als Furedi op klassieke wijze te tolereren.

BAS VAN DEN BOGAERT

IQ-testen | Van zwak tot hoogbegaafd

Iedereen heeft er – hopelijk – één, maar slechts weinigen weten wat het juist inhoudt: het IQ. Decennialang al bestaat de befaamde IQ-test, die de mentale capaciteit van iedereen nagaat. Alle geheimen over het intelligentiequotient voor u onthuld.

JORIS HIMPENS |

Wat is het IQ nu juist? “Het Intelligence Quotient is een deling van verstandelijke leeftijd door de chronologische leeftijd,” zegt de Leuvense pedagoog Kaat

Timmerman. “Het IQ bestaat uit twee afzonderlijke elementen. Enerzijds is er het verbale IQ (VIQ) dat wordt gestuurd door de linker hersenhelft. Het behelst onder andere de taal, de communicatie en het redeneren. An-

derzijds wordt het performatieel IQ (PIQ) gestuurd door de rechter hersenhelft. Dat heeft betrekking tot het handelen en het visuele.”

Onlangs werd Leuven door journalisten van de Nederlandse krant *Het Financieel Dagblad* (sic) tot de vijftig meest intelligente steden van Europa gerekend. Leuven heeft zijn slimme reputatie grotendeels te danken aan bier, biotechnologie, maar zeker ook aan studenten. De clichés beweren wel eens dat alle slimmeriken in de wetenschappen zitten, maar de waarheid is anders. “De intelligentie is verdeeld: studenten uit richtingen zoals Rechten of Geschiedenis hebben meestal een hoger VIQ dan PIQ. Bij de burger-

den.

“Wanneer je een IQ-test aflegt, worden zowel het VIQ, als het PIQ getest tijdens een twee uur durende vragenreeks. De onderdelen van het verbale gedeelte zijn onder andere algemene kennis, woordenschat en logisch denken. Daarbij krijg je vragen voorgeschoteld waarbij je verbanden moet leggen of moeilijke spreekwoorden moet uitleggen. Op basis van je antwoorden worden er punten gegeven, die het uiteindelijke resultaat vormen,” verduidelijkt Timmerman.

STUDIERICHTING

“Wanneer de performatieel intelligentie wordt beproefd, krijg je meer handelende opdrachten. Zo moet men bij-

Een volledige test kost al snel 80 tot 120 euro

lijk ingenieurs ligt het PIQ vaak hoger, maar wanneer het VIQ veel lager ligt spreekt men wel eens van computernerds,” legt Timmerman uit.

BLOKPATRONEN

Een IQ-test verschilt voor elke leeftijdscategorie. “De vragen worden aangepast aan elke leeftijd: hoe meer vragen uit een hogere leeftijdscategorie je kan oplossen, hoe hoger je IQ.” Bij een IQ van 90 tot 110 ben je gemiddeld, maar wanneer het IQ boven 130 ligt, krijg je de stempel van hoogbegaafd opgedrukt. Een IQ tussen 80 en 90 is benedengemiddeld en onder 70 wordt het als zeer zwak bevon-

voorbeeld onvolledige tekeningen verbeteren, blokpatronen goedleggen en prenten in de juiste volgorde leggen.” Na het afleggen van die twee onderdelen, worden de resultaten opgeteld om tot een uitslag te komen.

Een IQ-test kan door iedereen worden afgelegd. Toch zijn er bepaalde mensen die meer komen dan anderen. “Sommige studenten laten zich testen na het middelbaar om een idee te krijgen voor hun toekomstige studierichting. Ik verbied nooit iemand een bepaalde richting te doen, maar ik probeer ze uiteraard wel te sturen,” zegt Timmerman.

Wat kost zo’n test nu concreet? Voor een volledige test ben je al snel 80 tot 120 euro kwijt, maar wel heel wat kennis over jezelf rijker.

IQ De clichés

Er doen veel verhalen de ronde over het IQ. Heel wat ervan blijken echter niet op waarheid te berusten. Een kleine greep uit het assortiment.

JORIS HIMPENS |

Je hoort wel eens dat je met je intelligentie geboren wordt. Dat is ten dele waar. Wat velen echter niet weten is dat intelligentie veranderbaar is. “Intelligentie kun je trainen: zo is ook het eventuele verschil tussen het verbale en het performatieel IQ te overbruggen. Veel jonge pedagogen weten dat niet, want tijdens hun studies wordt het vaak niet gezegd. De universiteit is meestal de laatste die zich aanpast want ze blijft vastzitten aan oude inzichten,” vertelt pedagoge Kaat Timmerman.

Er zijn nog meer onwaarheden. “Men weet vaak niet dat leerstoornissen, zoals dyslexie en ontwikkelingsstoornissen, zoals autisme, erfelijk zijn.” Sterker nog: ook het IQ is erfelijk, al moet dat genuanceerd worden: het milieu waarin iemand opgroeit is zeker even bepalend.

LUXEPROBLEEM

Hoogbegaafdheid is een luxe probleem, klinkt het soms. Maar Timmerman ontkent dat: “Er wordt nooit gepraat over andere problemen. Zo weten veel mensen niet dat zelfs Einstein dyslexie had. Zijn performatieel IQ was zeer hoog, maar het verbale helemaal niet.” Daarnaast is er het gezegde dat Aziaten slimmer zijn dan Europeanen. Helaas moet ook die illusie doorprikt worden: het lijkt alleen zo, maar er is geen enkel wetenschappelijk bewijs voor. Omdat Aziaten met zoveel zijn, kunnen ze misschien gewoon meer hoogbegaafden voortbrengen.

Een laatste om het af te leren: iemand met een IQ boven 130 is helemaal geen autist. Een echte kernautist heeft vaak een zeer laag IQ. “Hoogbegaafden merken al vanaf hun jeugd dat de mensen met wie ze omgaan niet zijn zoals hen. Ze kunnen daar op twee manieren op reageren: ofwel verlagen ze zichzelf, ofwel gaan ze iets anders doen, waardoor ze als asociaal worden bestempeld.”

MICHEL FEYS

Houdbaarheidsdata Bier & wijn tegen darmziektes

Grote consternatie op onze redactie afgelopen woensdag. Twee kampen. Het ene bestond uit neuroten die weigerden voedsel te eten dat één minuut over tijd is. Het andere had respect voor have noch goed en at ananas uit 1992 en roemde die om haar rijke smaak. Wij gingen te rade bij professor Johan Van Eldere, diensthoofd Laboratoriumgeneeskunde, over de zin en onzin van houdbaarheidsdata.

ELS DEHAEN & JELLE DEHAEN |

Veto: Moet je een vervallen product onmiddellijk weggooien?

Van Eldere: «Niet noodzakelijk. Met snel bederfelijke voedingswaren moet je voorzichtig zijn. Maar het is niet omdat de vervaldatum verstreken is, dat het product niet meer goed is. De reukzin is daarbij ons belangrijkste hulpmiddel. Als eten bederft, komt dat doordat er zich bacteriën, schimmels of gisten aan het ontwikkelen zijn. Die zorgen er vaak voor dat het product een heel bepaalde geur afscheidt. Vervallen melk of bedorven vlees kun je daarom snel herkennen. Als iets slecht ruikt, eet het dan niet op.»

«De kleur van het voedsel of hoe het oogt is veel minder be-

trouwbaar. Uitzicht kan bedriegen. Sommige producten zien er zeer onsmakelijk uit, maar zijn nog eetbaar en omgekeerd.»

Veto: Mogen wij ons vijf jaar oude stuk chocolade nog opeten?

Van Eldere: (lacht) «De chocolade zal duf smaken, maar als hij niet beschimmeld is of bedorven ruikt, zal

hij waarschijnlijk niet bedorven zijn. Hard, droog eten kan meestal geen kwaad. Zo blijven bijvoorbeeld rozijnen of noten heel erg lang goed. Zolang er geen water in het product zit, kun je het zeer lang be-

waren. Je moet vooral je gezond verstand gebruiken in dergelijke kwesties.»

ALCOHOL

Veto: Men zegt wel eens dat voedingswaren die alcohol of suiker bevatten niet kunnen vervallen. Klopt dat?

Johan Van Eldere: «Neen. Zulke voedingswaren kunnen zeker bederven, al zal dat proces inderdaad langzamer verlopen. Alcohol, suiker of zout hebben een antibacteriële werking. Dat wist men al in de middeleeuwen. Toen dronk men bier en wijn om de darmziektes die

“Als iets slecht ruikt, eet het dan niet op”

men opliep door vervuild water tegen te gaan. De hoeveelheid alcohol is belangrijk: hoe minder alcoholisch het bier is, hoe minder krachtig het tegen bacteriën is.»

«Suiker kun je gebruiken om fruit te confituren, want bij grote concentraties suiker, kunnen bacteriën niet gedijen. Je kunt voedsel ook inzouten of pekelen, omdat bacteriën water nodig hebben. Dat wordt tegengegaan door het pekelen. Maar dat betekent niet dat die producten het eeuwige leven hebben. Ook confituur kan beschimmelen.»

DOOD

Veto: Kun je ziek worden door voedsel te eten waarvan de houdbaarheidsdatum overschreden is?

Van Eldere: «Bepaalde bacteriën kunnen darmontstekingen veroorzaken. Vooral dierlijke producten, zoals vlees en niet-gesteriliseerde melk, kunnen bacteriën bevatten die darminfecties veroorzaken of die toxines maken die aanleiding kunnen geven tot voedselintoxicatie.»

Veto: Kun je ervan sterven?

Van Eldere: «Dat gebeurt, maar het is eerder uitzonderlijk. Onlangs nog was er in Frankrijk een jongen die stierf door een hamburger die

besmet was met stafylokokken. In het Verenigd Koninkrijk zijn er de laatste jaren meer voedselvergiftigingen omdat sommige mensen het daar economisch moeilijk hebben. Daardoor worden ze zuiniger en eten ze voedsel dat niet meer goed is.»

«Sterfgevallen gebeuren meer als de bacterie invasief is en dus het hele lichaam binnendringt. Jonge kinderen of oudere mensen zijn overigens het meest gevoelig voor die bacteriën. Maar bij ons gebeurt zoiets in het algemeen weinig, omdat het voedsel goed gecontroleerd wordt. Het gebruik van bewaarmiddelen wordt bijvoorbeeld strikt gereguleerd.»

Veto: Hoe werken bewaarmiddelen?

Van Eldere: «Een bewaarmiddel kan meerdere functies hebben. Enerzijds remmen ze natuurlijk de groei van micro-organismen af, maar ze kunnen ook bijdragen aan de kleur. Deze stoffen worden meestal in kleine hoeveelheden aan het voedsel toegevoegd.»

Khaled Diab | De geest is uit de fles

Vlak voor het debat (zie kader) ontvoerden we Khaled Diab voor enkele vragen. De in Libië geboren Egyptenaar woont al tien jaar in Gent en heeft de Belgische nationaliteit. Hij schrijft voornamelijk voor Engelstalige kranten — onder meer voor het Britse “The Guardian” — en voor zijn eigen blog. Wij vroegen hem zijn Egyptische mening over Europa en zijn Europese mening over Noord-Afrika.

ELINE DE BOECK & DANIEL WIRT |

Veto: *Bestaat er zoiets als Europa? Is er wel een Europees volk?*

Khaled Diab: «Als de Europese bevolking gelooft in een Europese identiteit, dan is die er ook. Het Europese zelfbeeld is echter complex: men gebruikt wel eens het motto “eenheid in verscheidenheid”. Supranationale identiteiten zijn altijd heel vaag gedefinieerd, maar ze kunnen desondanks een grote reële impact hebben. Neem bijvoorbeeld de toetreding van Griekenland tot de Europese

in groter gevaar dan ervoor. Neem nu de situatie in Libië: hoe kunnen vliegtuigen de bevolking beschermen zonder een vredesmacht op de grond? Er kunnen zoveel andere dingen gedaan worden, maar er blijft altijd de vraag: als je in Libië intervineert, waarom dan niet in Bahrein of in Jemen?»

«Veel mensen vergeten ook dat wat nu in Libië gebeurt, niets te maken heeft met de EU. De machten die nu een militaire rol spelen zijn Frankrijk, Duitsland, de VS en de NAVO. Daarbij: oplossingen die

“Interventies gebeuren zelden om humanitaire redenen”

Unie. Het land zat diep in de problemen en voldeed helemaal niet aan de criteria voor toetreding. Toch mocht het uiteindelijk toetreden, want hoe kun je een Europa bouwen zonder de wieg van de Europese beschaving? Objectief gezien was Turkije misschien een betere kandidaat, maar Turkije wordt nu eenmaal niet als Europees gepercipieerd.»

Veto: *Hoe staat u tegenover het Europese buitenlandse beleid? Moeten we een militaire rol spelen in Noord-Afrika?*

Diab: «Europa heeft geen duidelijk buitenlands beleid en dat is misschien te verwachten van een unie van 27 lidstaten en een half miljard mensen. De lidstaten willen hun macht niet aan Brussel afstaan. In vergelijking met haar economische macht, heeft Europa veel minder politieke macht.»

«Ik ben tegen militaire interventies. Vaak brengen ze mensen

van buitenaf komen, werken vaak niet. Interventies gebeuren zelden om humanitaire redenen. Is het toeval dat Libië, net zoals Irak, over grote oliereserves beschikt?»

Veto: *U gelooft niet in een legitiem optreden van de internationale gemeenschap?*

Diab: «Er zijn niveaus van legitimiteit. Militaire actie door de VS, dat is zowat het laagste niveau. Steun van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties is al beter, maar naar mijn mening is zelfs dat niet altijd legitiem. De Veiligheidsraad is een product van de overwinnaars van de Tweede Wereldoorlog en weerspiegelt de belangen van die overwinnaars, niet de belangen van de hele mensheid.»

PANDORA

Veto: *Libië en Japan hebben Egypte van de voorpagina's verdrongen. Is de revolutie voorbij?*

Diab (lacht) «Oh neen, zeker niet.

Het echte werk is nog maar pas begonnen. Zelfs als het politiek goed gaat, zijn er nog altijd economische en sociale problemen, die opgelost moeten worden om een succesvolle revolutie te verkrijgen. Er zijn veelbelovende, maar ook zorgwekkende tekens. De uitkomst is moeilijk te voorspellen. Had je mij drie maanden geleden gevraagd of er ooit een revolutie zou plaatsvinden in Egypte, dan had ik waarschijnlijk geantwoord: “Niet in de nabije toekomst.”»

«Het succes van de revolutie is niet gegarandeerd, maar de geest is wel uit de fles. De doos van Pandora is geopend. Het Egyptische volk heeft zijn eigen kracht ontdekt. Het zal bedrog en teleurstelling niet langer dulden. Als de revolutie geen concrete resultaten teweegbrengt, dan komt er een nieuwe mobilisatie.»

Veto: *Hoe ziet Egypte Europa?*

Diab: «De historische en culturele nabijheid van Egypte tot Europa maakt de visie op Europa positiever dan in andere delen van Afrika. Het Europa van vandaag is een heel recente uitvinding. Als je kijkt naar het Romeinse Rijk, dan was Egypte een belangrijker deel van Europa dan Frankrijk of België of Duitsland. Zij werden gezien als barbaren! Tegenwoordig is het net andersom.»

www.chronikler.com

SOPHIE VERREKEN

Debat | Afrika over Europa

In haar debattenreeks *Eyes on Europe* peilt de studentenvereniging Leuven Internationaal naar de opinies van de rest van de wereld over Europa. Afgelopen dinsdag mochten journalisten Khaled Diab en Leopold Scholtz, respectievelijk Egyptenaar en Zuid-Afrikaan, namens het Afrikaanse continent een duik in het zakje doen.

DANIEL WIRT |

Ondanks de geografische afstand waren beide heren journalisten Scholtz en Diab het grotendeels met elkaar eens. Hoe ziet Europa er uit in Afrika? Het kan beter, zo concludeerden ze. Diab wees op de politieke krachteloosheid van Europa, die in schril contrast staat met haar economische macht. “De toekomst ligt in Azië,” beaamde

Scholtz. Als journalist voor een Afrikaans publiek heeft hij het trouwens niet gemakkelijk: “*The EU is not very sexy, newswise.*”

Dat Europa een breed thema is, werd duidelijk toen het debat ondanks tussenkomsten van moderator professor Stephan Keukeleire uitweidde naar religieuze kwesties, de Egyptische opstand en zelfs neonazisme. Minder boeiend werd het daardoor niet.

Ambassador's Lecture | Sporten voor de staat

Anil Sooklal is de Zuid-Afrikaanse ambassadeur in België en Luxemburg. Vorige week donderdag sprak hij in het kader van de Ambassador's Lecture Series over de link tussen sport, volksgezondheid en integratie. Als sport de mens gezond maakt, kan zij dat dan ook doen met de natie? Het parcours dat Zuid-Afrika reeds liep, spreekt tot de verbeelding.

LUCAS DE JONG |

Nelson Mandela zei ooit: “Sport creëert hoop, waar er enkel wanhoop is.” De vader van het moderne Zuid-Afrika heeft het aan den lijve ondervonden. De bokser overleefde zijn lange verblijf in de gevangenis door zijn lichaam in vorm te houden. Want fysieke en geestelijke gezondheid gaan hand in hand.

“Voor een natie geldt dat ook,” aldus Sooklal. “Daarin kun je sport niet voorbehouden aan een kleine minderheid en tegelijk een deel van de bevolking aan de zijlijn laten staan.” Hij spreekt over het Apartheidsregime. “Als het om globale sportevenementen ging, mochten enkel de witten ons land vertegenwoordigen. Toen in 1974 het Engelse rugbyteam op een uitnodiging inging om een partijtje te komen spelen, zagen we dat als

een legitimering van een onjuiste regering. Toch keken we gespannen naar de wedstrijd en hoopten we dan maar dat Engeland Zuid-Afrika zou verslaan, vanwege het politieke statement. Dat gebeurde.”

ZWEMMEN

Het sportbeleid van de Apartheid had ook impact op het individu. “Bijna heel mijn generatie heeft op school nooit leren sporten. We kunnen niet zwemmen. Ik woonde aan zee, maar heb nooit van de oceaan kunnen genieten. Met Mandela veranderde er veel, maar recent is de sport weer uit het onderwijscurriculum gehaald. Een van de verhoopte effecten van het wereldkampioenschap voetbal is om die beslissing terug te draaien,” aldus de ambassadeur. “Want sport is noodzakelijk in de opvoeding.”

Na de omverwerping van het regime, is de isolerende werking van het sportbeleid op de samenleving veranderd in een integrerende. Teams zijn sindsdien toegankelijk voor iedereen. We mogen strikt genomen trouwens niet van een omverwerping spreken. Sooklal: “Mandela bracht verandering door vijanden de hand te schudden. De standbeelden van het oude regime staan er allemaal nog, waar

bokste. Het andere is een perspectief dat kansen ziet om mee te doen op de wereldmarkt en een hechte staat te bouwen. Een succesvolle organisatie van een megaevent verbetert het imago en geeft de burgers zelfvertrouwen. Dat geldt overigens niet alleen voor het land, maar voor het hele continent. We leven wat dat betreft in een wereld waar staten afhankelijk van elkaar zijn.

“Wij kunnen niet zwemmen”

die van Saddam Hoessein niet snel genoeg konden verdwijnen. Het belang van een sportieve mentaliteit bleek daar al.” Illustratief daarbij is dat oud-president De Klerck en Mandela in 2004 samen de kandidatuur voor het WK van 2010 indienden.

VOETBALLEN

Of de organisatie van dat WK een goed idee was, is een andere zaak. “Er leven twee verschillende perspectieven. Het ene is dat van een land dat in een te hoge gewichtsklasse

Zuid-Afrika kan geen eiland van voorspoed in een zee van armoede zijn.”

Sooklal concludeert: “Sport is niet de magische oplossing voor alle problemen, maar het belang ervan mag door de politiek niet onderschat worden.” Haar teamspirit kan mensen binden waar er geen gemeenschap is. “Mijn kinderen paraderen vandaag trots in het shirt van de Springboks (het nationale rugbyteam van Zuid-Afrika, red.), waar dat voor ons vroeger ondenkbaar was.”

Misschien is het u ook al opgevallen in deze warme lentetijd die een aangename verrassing vormt na een ondergesneeuwde winter: Leuven is in het bezit van een stadspark! En wat voor een! Een frisgroen tapijt, een historische wachttorens en enkele bomen. Wat wil een student meer op een zonnige namiddag?

HELEEN DE BISSCHOP &
QUINTEN EVENS |

Het stadspark, oftewel Sint-Donatiuspark, is zoals Rome niet op één dag gebouwd. Na enige rondvraag op het stadsarchief bleek het eerst ter hoogte van het huidige station te liggen. Toen dat station om uitbreiding vroeg, werd het park verschoven naar haar huidige plaats. Een wedstrijd voor tuinbouwarchitecten werd uitgevaardigd en in 1868 werd de eerste hand gelegd aan ons alom geliefd park. Het stukje grond naast het vroegere Sint-Donatiuscollege — vandaar Sint-Donatiuspark — werd almaar uitgebreid in de daaropvolgende jaren. Ook het nodige groen werd aangeplant.

Wat ons allemaal wel is opgevallen wanneer we onze frisbee te ver hebben gegooid, is dat hij steeds tegen die grote hoop stenen aanvliegt. Het is een overblijfsel van een van de 31 wachttorens die de Leuvense ringmuur met regelmaat onderbrak. De toren is al meer dan

acht eeuwen oud, net zoals de bijbehorende drie kilometer lange ringmuur. Een broodnodige bescherming voor Leuven. De ringmuur zelf is al een tijdje afgebroken.

Een jaar geleden stortte de toren onverwacht in. Een overwelddigende uitstraling heeft hij dus niet meer, maar hij vormt een aangename afwisseling tussen al dat groen. In de vijftiende eeuw was de voet van de toren het decor voor de cleijne Gulde vanden Cruijsboghe oft Voetboghe. Schuttersgilden amuseerden er zich met pijl en boog, een beetje zoals wij nu op diezelfde plaats een balletje stampen.

Ons park blijkt dus een rijke historie met zich mee te dragen. Ook de sappige details mogen niet ontbreken. Of kent u de foto's van dat vrijdenkend paartje nog niet?

In het midden van het park? En de Facebookgroep die opmerkte dat het stadspark wel erg veel op een fallussymbool lijkt?

LIJK

Een van de meest opmerkelijke verhalen over het stadspark is de ontdekking van een lijk in de winter van 2009. Leerlingen van het Hei-

Vrijen in het park

lig Drievuldigheidscollège trokken het stadspark in om te genieten van de sneeuw. In de grot aan een van de vijvertjes in het midden van het

park vonden de leerlingen een “slappende” man. De leerkrachten merkten meteen dat de man niet lag te slapen. Naast hem lag een lege fles drank. De politie vermoedde dat het ging over een dakloze die was gaan schuilen voor de koude en gestorven was aan onderkoeling. Later bleek dat niet te kloppen, de man woonde in Kessel-Lo, maar was al langer op de dool. Normaal gezien sluit de stadsdienst de poorten in de winter om 19 uur en controleert of er niemand meer in het stadspark is. Het was niet duidelijk of de man toen al in het park was of later over de hekken geklommen is.

Wat voor duistere zaakjes gebeuren er allemaal in het park? Om op die vraag antwoord te krijgen, trokken we naar de politie. Veel wilde die niet kwijt over de klachten over het stadspark, alleen dat ge-

luidsoverlast en druggebruik de meest voorkomende zouden zijn. In een krantenarchief zochten we naar meer details. En, inderdaad, het druggebruik en dealen vonden we al eens terug in de Vlaamse kranten.

Verder vinden we niet veel meer dan enkele overvalletjes, een dronken man die zichzelf bevredigde, een exhibitionist en een brandstichter die de kiosk in brand probeerde te steken. Echte criminaliteit is er niet in ons stadspark, daarvoor raden we het Citadelpark in Gent of het stadspark van Antwerpen aan.

Waar heel wat discussie over geweest is, is het kunstwerk *Le Jardin Imaginaire* van Daniël Buren. De achttien glazen panelen in felle kleuren waren al van bij de onthulling in 2004 zeer omstrede. Sommigen vonden het kunst, anderen vonden dat het zicht in het park verstoord werd. De kunstwerken waren daardoor vaak het mikpunt van vandalen. Zo werden ze beklad met graffiti en werden de vensters aan diggelen geslagen. In 2008 besliste de stad het kunstwerk weg te halen uit het stadspark.

U hoeft dus geen schrik te hebben, de kans dat uw rust verstoord zal worden door kleine criminelen of controversiële kunstwerken is redelijk klein. We raden u daarom ook aan om zo veel mogelijk gebruik te maken van dit prachtig stukje historisch erfgoed. Het weer is ernaar en studeren is nog lang niet aan de orde.

Wat te doen deze zomer?

Soms zijn we gewoon blij dat Gentse studenten tot hier komen met een pittig idee. Al gehoord van Route du Soleil? U hebt er al een flyer van gezien? U vraagt zich af wat te doen deze zomer? U vraagt zich af waarom hier “Gent”, “pittig” en “idee” in één zin voorkomen? U stoort zich aan dit spervuur van vragen? Terecht, maar lees toch rustig verder, wij hebben het allemaal voor u uitgespit.

WOUTER POUSEELE |

Het verhaal van Route du Soleil gaat als volgt. Vier Gentse studenten hadden vorige zomer het plan opgevat om helemaal naar Zuid-Frankrijk te liften. Op café en in de aula hadden ze het graag en veelvuldig over hun avontuurlijke plannen. Door hun aanstekelijk enthousiasme groeide

De ideale vakantie

het vriendengroepje van vier uit tot een onoverzichtelijke massa naar avontuur hunkerende medestudenten.

Met zo'n onoverzichtelijke massa kun je maar moeilijk naar Zuid-Frankrijk liften en dus besloten de vier vrienden om van het liften een spel te maken: een

massaspel. Ze nuttigden voortaan hun dagen met de uitstippeling van etappes. Ze bedachten opdrachtjes en schuimden websites af op zoek naar de beste feestjes. De naam “Route du Soleil” en ook het resultaat mochten er wezen. In juli vertrokken zo maar even driehonderd Gentse studenten vanop het Sint-Pietersplein richting Barcelona, niet wetende wat hen allemaal te wachten stond.

AANKOMEN

Voor deze zomer zien de Gentenaren van Route du Soleil het wat grootser en organiseren ze de start niet alleen vanuit Gent, maar ook vanuit Antwerpen en Leuven. Op maandag achttien juli kunnen er zo'n driehonderd studenten vertrekken vanop het Ladeuzeplein. Hun aankomst, een week later, vindt plaats op het San Marcoplein in Venetië.

De winnende teams mogen

Een liftster lift naar het Italiaanse Venetië. Om meer kans te maken op een lift, gebruikt ze een Engels liftopschrift, zodat ook buitenlandse liftvriendelijke chauffeurs weten waar ze naartoe wil. Goed gezien, liftster.

rekenen op fraaie prijzen. Er is zelfs een heus klassement opgesteld met prijzen voor het snelste team, het strijdvaardigste team en voor het team dat zich het best door de opdrachten heen spartelt. De winnaars van vorig jaar waren vernuftig verkleed als trouwkpeltje en gingen aan de haal met twee vliegtickets voor een reis rond de wereld.

“Van concurrentiedriften en competitiebeesten tijdens de reis kunnen we niet echt spreken want die waren er niet”, lezen we op de website van de vorige editie. Mensen met een hekel aan uitspattingen van competitiviteit, kunnen we dus enigszins geruststellen. De organisator, Simon Vandeweghe, kon dat nog eens telefonisch bevestigen: “Geen

Peking Expressstoestanden bij Route du Soleil”.

Route du Soleil zou wel eens de ideale vakantie kunnen zijn. Er is de uitdaging overdag en de zekerheid van een avondmaal 's avonds. Er zijn de feestjes 's nachts en de ontmoetingen van de ochtend daarop. Op zich komt het hier op neer: genieten, een beetje afzien en volop loslaten.

Kiesweek Politika | Revolutie & contrarevolutie

Bij Politika voerden de kiesploegen vorige week strijd voor de verkiezing van het presidium volgend academiejaar. Opmerkelijk: de ploeg Viva la RePOLution wist slechts een nipte 55 procent van de kiezende studenten te bekoren, terwijl de lolploeg hen gevaarlijk dicht naderde. De door Viva la RePOLution gepredikte revolutie schoot bij sommigen in het verkeerde keelgat.

LAURENS CERULUS |

De stemming zoals ze donderdag vastgelegd werd: Viva la RePOLution haalde 55 procent en de lolploeg Olympische Kamelen lachten zich spottend naar 40 procent. De overige kiezers onthielden zich. De kamelen waren dus niet veraf van een stunt van formaat.

Opmerkelijk: 33 procent van de stemgerechtigden liet zich horen, terwijl de opkomst meestal rond de 20 procent blijft hangen. "De studenten konden voor de eerste keer ook elektronisch stemmen," duidt huidig kringcoördinator van Politika Bram Smits.

Maar ook de verkiezingscampagnes speelden een rol bij de hoge opkomst. *Talk of the town* waren de kamelen die de lolploeg naar de campusterreinen haalden. Maar ook Viva la RePOLution liet de studenten niet onberoerd. Hun campagne: een oproep tot revolutie, een gebalde vuist op posters en programmaboekjes en ontelbare verwijzingen naar dieprode propaganda in tekst en uitleg. "Voor alle dui-

delijkheid: het was absoluut als parodie bedoeld," benadrukt kandidaat-krico Caroline Vernailen. "Voor ons was de grap wel duidelijk, voor sommige anderen blijkbaar niet."

TEGENWIND

Viva la RePOLution kreeg onder andere tegenwind van een blog die hun campagne aanklaagde. De initiatiefnemer van de blog, tevens student sociale wetenschappen, vertelt dat "er in mijn vrienden-

Over de vorm en inhoud van de kiescampagnes bestaan echter geen regels of richtlijnen. Bram Smits: "Enkel de vormvereisten van een kiesploeg zijn bepaald: het minimum aan leden, de officiële functies of het minimum aantal studiepunten dat een lid moet volgen aan de faculteit. De inkleding was in dit geval misschien wat ongelukkig gekozen, maar zeker niet verboden. Zolang er niet met hakenkruisen wordt rondgelopen, lijkt het me al bij al geen probleem."

Viva la RePOLution mag zich nu opmaken voor het ernstige beleidswerk. Ze introduceren volgend jaar een Sociale Raad, een nieuwheid voor Politika.

"We willen meer transparantie en duidelijkheid over onze werkzaamheden. De meeste studenten

"Studenten-vertegenwoordiging moet neutraal blijven"

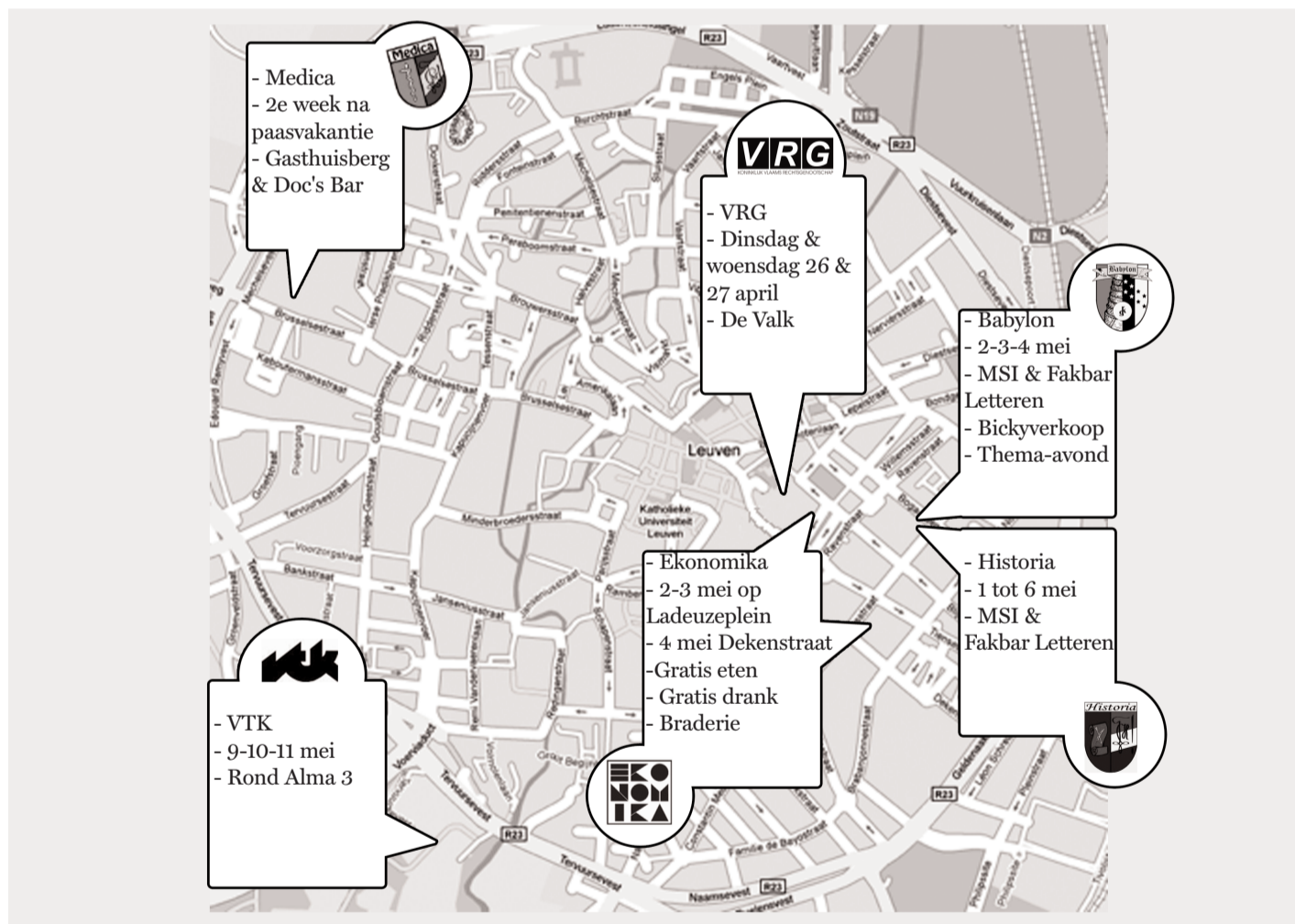
kring vreemd werd opgekeken toen ze hun campagne lanceerden. "Dit is zo politiek gekleurd," was de reactie. Parodie of niet: studentenvertegenwoordiging moet neutraal blijven."

associëren de kring enkel met feestjes. De Sociale Raad zorgt voor betrokkenheid van de studenten bij de participatie van een kring in sociale aspecten," aldus Caroline Vernailen.

Na de paasvakantie laat Veto zijn licht schijnen over mogelijke kiessystemen voor studentenvertegenwoordiging.

THOMAS VAN OPPENS

Opdat gij zelf niet moet uitvogelen waar en wanneer er free stuff te scoren valt op kosten van een kiesploeg: een handzaam overzicht! Graag gedaan.

IFTf | Alfa

Vorige week leverde Alfa zijn bijdrage aan het Interfacultair Theaterfestival met het stuk "Crisis Christus". Wij waren van de partij in de Koelisse om de archeologen in spe aan het werk te zien.

PIETER HAECK |

Het woord klucht is in ons hoofd niet bepaald verbonden met positieve omschrijvingen. Toch is een aldus genaamde divisie in het theaterwezen erop gericht om het volk wat licht vermaak te bieden. En hoewel Alfa nobele en vermeldenswaardige pogingen deed om ons een ludieke noot te bezorgen in ons zware leven, was het mis-

schien wat onbeholpen en knullig.

Het verhaal? Drie kwebbelende wijven die ergens opgravingen aan het doen waren, op zoek naar het kruis van Christus. Een van de vrouwen deed wat geheimzinnig. Ook nog iets met een vloek en een religieuze organisatie en een nieuwsgierige journaliste op de koop toe. *En bref.*

Het stuk was zelf geschreven en dat was aanvankelijk te merken aan het feit dat het verhaal lang nergens heen ging. Veel meer dan wat geëmmer, een dozijn knulligheden en overacting was het niet. Struikelen, dollen achtervolgingen en bijbehorende deuntjes, het is vaste prik in een klucht. Toch vallen wij niet zo voor die typische slechte timing, voorgebakken

humor en onbegrijpelijke woordmopjes. Wij waren echter alleen, want het publiek ging uit zijn dak.

DUVEL

Een verloren avond? Zeker niet. Het decor was sterk uitgewerkt en creëerde een mooie dynamiek op de scène. Een dynamiek die de acteurs aanvankelijk wat te veel was, maar na de pauze groeiden zij uit tot de betere revue-acteurs.

En daar komen we bij het sterke punt van Alfa. Het niveau ging na de pauze — en dat was nodig — drastisch omhoog. Plots waren de mopjes meer fijnzinnig, de verhoudingen tussen de personages ietsje scherper. Wij hadden plots meer interesse

voor de personages dan voor de krat Duvel die al een hele avond op de planken rondslingerde.

Wij amuseerden ons behoorlijk met de zelfkastijdende monnik en de flegmatieke boswachter, iets wat het tweede deel veel draaglijker maakte dan het nogal onbeholpen eerste deel. Daar waren de knulligheden — onder meer in de verplichte liefdesscène — nooit veraf, samen met de typische gebreken van de klucht.

Het viel ons tijdens de pauze op dat Alfa een kring is die graag lacht. Laat hen dus maar verdergaan op de ingeslagen weg van de klucht. Wij hopen dat het reeds pril aanwezige vermaak de volgende jaren verder de knulligheden de kop induwt.

Brodsky Concerts

Iets te weinig op het
puntje van de stoel

Dirk Roofthoof's woeste performance werd ondersteund door Kris Defoorts krachtige pianoaccenten.

Acteur Dirk Roofthoof en pianist Kris Defoort brachten in de 30CC-schouwburg een muzikale interpretatie van Joseph Brodsky's poëzie in *The Brodsky Concerts*, een voorstelling die net iets te weinig hoogtepunten bevatte.

FILIP TYSKENS |

De naar Amerika uitgeweken Russische dichter Joseph Brodsky kreeg in 1987 de Nobelprijs voor de Literatuur voor zijn poëzie die de fantasie prikkelt én de oren moet doen spitsen. Brodsky zelf zei namelijk dat z'n werk niet gemaakt is om in stilte te lezen, maar eigenlijk door iemand gedeclameerd moet worden, zodat het ritme en de klanken van z'n woorden ten volle tot hun recht kunnen komen. Wanneer een rasacteur als Dirk Roofthoof die taak op zich neemt, onder muzikale begeleiding van een van België's beste pianisten, zijn de verwachtingen uiteraard hooggespannen. Ze worden echter niet helemaal ingelost.

De voorstelling begint met Roofthoof die een kort stukje proza voordraagt, waarna hij in samenwerking met Defoort een van Brodsky's gedichten zingt over een variatie op John Lennons *Imagine*. De meanderende piano en Roofthoofs karakteristieke bromstem zorgen voor een knap begin dat doet snakken naar meer van dat. Spijtig genoeg blijft het daar voor een tijdje bij, want daarna verzandt het duo in een reeks gedichten waarvan de voordracht niet veel verschilt van die van een beetje geschoold leerkracht Nederlands, opgevuld met

wat avant-gardistisch gefröbel.

Er zaten ongetwijfeld mensen in de zaal die kicken op dit soort moeilijkdoenerij, waarover ze na de voorstelling met een glas wijn kunnen palaveren. Maar het feit dat er een man of vijf de zaal uitliep tijdens dit deel van het stuk, zegt toch ook veel. In de beschrijving van het stuk werd tevens het gebruik van elektronische muziek ter aanvulling van de piano vermeld, maar meer dan een occasionele vogelschreeuw en een drone kwam er niet uit de

verteld. Roofthoof doet dit met een zodanig naturel dat het moeilijk is niet meegesleept te worden in Brodsky's beeldrijke wereld.

Ook Defoorts improviserende spel wordt meer dan achtergrond; hij zoekt én vindt het ritme van de voordracht, als volwaardige aanvulling. De toeschouwers die eerder vertrokken waren, hebben hét hoogtepunt van de voorstelling gemist, want het duo gaat hierna prettig verder op het elan met *Nature Morte*, een gedicht waarin Roofthoofs woeste performance ondersteund wordt door Defoorts krachtige accenten. De twee kunstenaars amuseren zich duidelijk met hun nauw samenspel en ook

Beeld- & klankpoëzie

laptop. In het eerste uur kwam het duo dus niet verder dan een doorsnee arty-farty poëzievoorstelling waarin iets te weinig werd gedaan met de klankkracht van Brodsky's werk.

OVERGANG

Dirk Roofthoof is een acteur en niet direct een van de minsten. Het was pas toen hij subtiel de overgang maakte van voordragen naar acteren dat de gedichten van de grond kwamen, aldus hun betekenis en kracht blootlegend. Een gedicht dat *De zomer is voorbij* heet, wordt op een hijgende, proestende manier

het publiek heeft door dat hier meer wordt gedaan met Brodsky's werk. Daarna gaan de zaallichten geleidelijk opnieuw aan en wordt hetzelfde lied als in het begin gezongen, aldus de tocht door Brodsky's beeld- en klankwereld mooi besluitend.

Op die manier compenseert het laatste halfuur het gemis aan spanning in het eerste deel, maar als je bedenkt dat het een voorstelling van anderhalf uur betreft, kun je niet anders dan besluiten dat je net iets te weinig op het puntje van je stoel hebt zitten luisteren.

Five Minutes of Leuven

Telkenmale wij er aan weerstaan om een film genadeloos af te kraken, denken we diep vanbinnen toch wel: "Dit hadden we zelf veel beter gekund". AVNet organiseerde het evenement Five Minutes of Leuven, waarop wij eindelijk de kans kregen om ons creatieve genie aan het grote publiek tentoon te stellen.

WIM DEHAEN |

Voor de duidelijkheid, *Five Minutes of Leuven* is een evenement dat georganiseerd wordt door AVNet, een dienst van de K.U.Leuven, die onder meer verantwoordelijk is voor de uitlening van audiovisuele apparatuur en het verschaffen van de bijbehorende uitleg en expertise aan geïnteresseerde studenten. Het concept van het evenement is eenvoudig: één of meerdere studenten maken een filmpje van enkele minuten dat vaagweg, van heel veraf, min of meer iets met Leuven te maken heeft.

Debutanten zijnde, werden wij gelukkig niet zonder vangnet de woeste oceaan ingeworpen. Om de productie helemaal vlot te laten verlopen werden er enkele workshops georganiseerd, waar de geheimen van de filmkunst aan de deelnemers werden onthuld. Tijdens een leerrijke uitleg over montage kregen we bovendien ook de kans om onze concurrenten te bespieden.

AVANT-GARDE

We kennen onszelf: we willen een unieke en prachtige sneeuwvlok zijn. Daarom beslisten we om ons aan een genre te wagen waarin we optimaal onze individualiteit konden benadrukken: de niet-narratieve avant-gardefilm. In plaats van ons te bekommeren om holle, presentieuze concepten zoals personages,

verhaal of plot, communiceerden wij onze emoties via de meest oprechte en directe techniek: *special effects*. De sympathieke Leuvense geluidsartiest Franck Condon voorzag ons meesterwerkje van muzikale begeleiding in de vorm van minimalistische ruis en zo werd onze film *Cui Bono: one must explore deep and believe the incredible to find the new particles of truth floating in an ocean of insignificance* geboren.

ODYSSEAANS

Kunst is niet alleen helend voor de ziel: ook onze fysieke conditie had baat bij onze deelname. Om ons filmpje te overhandigen aan de organisatie, moesten wij ons namelijk per fiets begeven naar de AVNet-headquarters, in het verre Heverlee. Bovendien was de goede God ons slecht gezind, want door technische defecten aan onze digitale datadrager moesten we de Odysseaanse tocht meermaals volbrengen.

Deze week zullen wij eindelijk de vruchten van onze noeste arbeid kunnen plukken: woensdagavond is het grote publiek geïnviteerd in auditorium De Valk op de chique *award show* met daaropvolgende receptie, waarin alle deelnemende filmpjes integraal vertoond zullen worden. Nadien zal een professionele jury er in verschillende categorieën prijzen uitreiken en de stem van het volk zal ook gehoord worden in de vorm van een publieksprijs. Allen daarheen, dus!

De meest oprechte techniek

ZED | Grensgevallen

Sinds vorige week staat er in Cinema Zed een nieuwe reeks films gepland rond het thema Grenzen. Fysieke grenzen tussen landen met name. De selectie bestaat uit "Rien à Déclarer", "Le Mur", en "Frozen River". Wij gingen alvast kijken naar die laatste prent.

WIM DEHAEN |

We geven het toe: we hoorden al heel wat lovende reacties over *Frozen River*, dus we wandelden niet volledig onbevooroordeeld de cinemazaal in. De Canadese film wist heel wat nominaties en prijzen te vergaren, waarvan de meest uitgesproken misschien wel de Grand Jury Prize op het Sundance-filmfestival was.

Qua setting spreekt de film alvast tot de verbeelding. Bij een film over de grenzen van de Verenigde Staten zouden we in de eerste plaats denken aan kokend hete Mexicaanse woestijnland-schappen, maar zoals de titel *Frozen River* al doet vermoeden, handelt de film over de arctisch aandoende zone tussen Canada en de Verenigde Staten, wat vele kille en spectaculaire natuurbeelden oplevert.

MYSTERIEUS

Tijdens de film volgden we het leven van de onfortuinlijke Ray, een moeder van twee kinderen die de eindjes eerder moeilijk aan elkaar kan knopen. Haar gokverslaafde echtgenoot heeft haar in de steek gelaten. Door een onsuccesvolle zoektocht naar haar echtgenoot komt ze bij toeval in contact met een verborgen wereld vol mysterieuze figuren, mensen-

smokkel langs donkere, ijzige paden en vooral *easy cash*.

Het geheel werd sober in beeld gebracht en overtuigend gebracht door de acteurs. Het inleven in de uitgediepte personages en hun acties lukte dan ook vlot. De film is echter nog meer dan een realistisch en aangrijpend drama: bij momenten gaat het er zelfs erg spannend aan toe. We werden als kijker voortdurend bedolven met vragen, suspense en onverwachte wendingen.

IJZIG

Doorheen de hele film heerst er bovendien een vreemde en soms zelfs magische sfeer. De combinatie van ijzige natuurbeelden met het bedrieglijk typische leven in een Amerikaans stadje aan de grens waar een blik in een mysterieuze ondergrondse wereld vol louche figuren wordt geworpen, riep bij ons gemakkelijk de associatie met *Twin Peaks* op.

Wat ons betreft, is alle lof voor *Frozen River* dus terecht. De onderhoudende film stelt op geen enkel vlak teleur: de minimalistische cinematografie, de oprechte vertolkingen, de atmosferische soundtrack en de robuuste plot maken dat *Frozen River* volledig in zijn opzet slaagt, met een overtuigend, beklijvend en spannend drama tot gevolg.

Kille, spectaculaire natuurbeelden

Addicted Kru Sound | Fabiola's geduchtste concurrentie

U zoekt een plezierige manier om in conditie te blijven, maar u heeft tussen al uw diverserende activiteiten door geen tijd meer om ook nog uw loopschoenen aan te trekken? Geen nood. Zorg ervoor dat u in het vervolg wél op tijd een ticket hebt als Addicted Kru Sound (AKS) het dak er nog eens afblaast. Meng u in de wildst zwetende menigte uit het Leuvense nachtleven.

CEDRIC HAUBEN |

Vorige donderdag was al wie dacht nog snel een kaartje te kunnen kopen voor de *mind-blowing experience* van de week eraan voor de moeite. Het concert van AKS in de Labozaal van STUK was bijzonder hard uitverkocht, wat minstens evenveel krokodillen-tranen moet hebben opgeleverd als hetzelfde euvel, daags ervoor, bij Justin Bieber.

Daar speelde AKS. AK-wie zegt u? AKS, de electroaanhangers van Selah Sue. Dus echt wel niet de minste. Om voor de hand liggende redenen treedt laatstgenoemde niet meer al te vaak op met deze jongens, doch van een definitieve split blijkt geen sprake. Op hun queeste naar succes en het afleveren van oerdegelijk materiaal is Selah aanwezigheid dan misschien een katalysator om hen op de grote podia te krijgen, maar de ondertussen zes koppige groep virtuozen brengt het er alleraardigst vanaf zonder.

ENGEL

Ter invulling van het zwarte gat leek het hen verstandig om ander vrouwvolk voor de micro te zetten. Zo kwam onder het motto "het oog wil ook wat" Laura Groeseneken in beeld. Een vers van de Milanese catwalk geplukte engel, wiens vocale kwaliteiten ons inziens niet moeten onderdoen voor die van Fabiola's geduchtste concurrente.

Wat goed twee jaar geleden begon als een laptopoffensief met een stel synthesizers erbij, werd ondertussen onder het mom van muzikale verrijking uitgebreid. Aanvullingen *on stage* waren de saxofonist, die instond voor de sporadische jazzy tune, en de gitarist die, afhankelijk van het gekozen geluidseffect, nu eens een Balkan- en dan weer een The Prodigytint aan de nummers meegaf. Het geheel kleurde al eens vaker buiten de nauwe dubsteplijnen, soms tot op het experimentele af. Wij zagen alleszins een

MICHEL FEYS

erg strakke set van een groep jonge honden, met als enig potentieel minpunt dat de show slechts een uur duurde.

Matti: "Vanavond was de tryout voor onze eerste single en bijbehorend nieuw materiaal. We hebben meer dan drie maanden

de Franse high society. "Vorig weekend hebben we inderdaad ook al in Social Club in Parijs gespeeld," zegt Wim. "Natuurlijk ook een fantastische ervaring. We hebben daar eerst een liveconcert gegeven en zijn dan later op de avond nog zelf achter de draaitafels gekropen, bij wijze van ontlading. We hebben daar even kunnen testen voor een publiek dat ons helemaal niet kent en ook daar waren de reacties enthousiast."

Het geluk lacht hen toe, succes en busen groupies staan voor de deur en toch blijkt de nabije toekomst er een van serieus en hard werken te zijn. "We zijn nog heel druk bezig met onze eigen sound te zoeken en willen nu zeker doorwerken met Laura," vertelt Matti. "Zij is onze nieuwe filosofie. Muziek is per definitie dynamisch en dat proberen we te bereiken met onze creaties."

"We willen de komende maanden zo veel mogelijk in de studio zitten, nieuw materiaal schrijven en tussendoor een goede livereputatie opbouwen op de festivals. Onder andere Les Ardentes en Laundry Day staan al gepland, samen met nog een hoop andere," belooft Wim.

Wij zijn alvast *attending*.

STUK heeft gebeld: ze willen hun dak terug

De mate van appreciatie van een *dubstep* valt immer af te leiden aan het gemiddelde aantal ledematen dat er door het publiek in beweging wordt gezet. Daarbij geldt gebruik van de schouders als minimum en veronderstelt activatie van de kniegewrichten een magna cum laude geslaagd feestje. In alle objectiviteit: het zat 'm tot in de tenen.

THUISMATCH

Na afloop gingen uw trouwe dienaren nog even plichtsbewust uitpuffen in de backstage en wisselden aldaar een woordje met *main performer* Matti (zang/synths) en *main brain* Wim (nog meer synths).

gewerkt aan dat ene nummer. We zijn een band die zoekt en komen pas met iets naar buiten als we er 100% gelukkig mee zijn. Vanavond was echt tof: de vibe zat goed, het publiek was mee."

"In STUK spelen is ook een echte thuismatch voor ons. We hebben onze single hier in de kelder geschreven, we zijn altijd kind aan huis geweest en ikzelf werk tegenwoordig ook voor STUK. Het was niet meer dan logisch om de nieuwe nummers hier voor 't eerst op het publiek los te laten."

SOCIAL CLUB

Nochtans kregen niet hun Leuvense fans de absolute primeur voorgeschoteld, maar wel

Gimme Shelter | Rocken in een middeleeuwse kelder

Diegenen die zich vorige week woensdag door weer en wind tóch een weg wisten te banen richting Pauscollege, zullen het zich niet beklagd hebben: het artistieke vuur laaide hoog op tijdens de eerste editie van Gimme Shelter. Met als ondertitel "A night of indie and rock 'n roll" bleven de reeften thuis en kwam de oldschool muziekliefhebber eindelijk nog eens aan zijn trekken.

LAURA MOERS & CEDRIC HAUBEN |

De naam van het event, ontleend aan een song van The Rolling Stones, is niet toevallig gekozen, zo vertrouwen organisatoren Cyriel Notteboom en Arnout Sabbe ons toe. "Gimme Shelter wil *back to the roots* en reageert tegen de alomtegenwoordige en beperkte electro- en dubstepscene in het uitgaanscircuit," aldus Arnout. Een fenomeen dat eerder al succes kende bij de populaire Hindu Nights. Alleen drijven deze mannen het *to the limit*, met live-

bands en de hele rimram.

Als opener van de avond mochten de heren van Geppetto & The Wales aantreden. Die vijf koppige folkband schopte het eerder al tot de finale van Kunstbende in 2010 en is er sindsdien enkel op vooruit gegaan. *Oh it's time, it is time to run* zongen ze, maar wegnemen was wel het laatste dat in ons opkwam toen de vrolijke tonen van het kwintet de middeleeuwse kelder van het Pauscollege in beslag namen. Invloed gaande van The Beatles tot het meer hedendaagse Mumford & Sons en Vampire Weekend, ontgingen ons gestreelde oor alvast niet.

VUUR

Na de braaf aandoende *schoolboys* was het tijd voor de ruwere, tweede act van de avond: Sir Francis. Die *Sir* mag overigens terecht voor *Francis* geplaatst worden, zo luidt ons oordeel. De zanger sprong onmiddellijk in het oog. Hij deed ons qua performance al te vaak denken aan aan Pete Doherty, voordat die in *rehab* ging.

De groep bracht een uiterst intens en vurig optreden waarin zowat alle mogelijke muziekstijlen de revue passeerden: blues, latin, reggae, rock 'n roll, punk. Alle waren present. Die chaotische mix klonk experimenteel en — bij tijden — zeer psychedelisch in de

oren. De frontman was soms zo verbaasd over zijn eigen *mélange* aan stijlen, dat hij even het publiek introk om dan vanop een afstand vol bewondering naar de overige bandleden te kijken.

HYPERACTIEF

Hoofdact en tevens afsluiter van dienst was Melting Time, een groep die sterke muzikale banden heeft met The Libertines, Bloc Party en Arctic

Een geslaagd alternatief voor electro

Monkeys. Ze omschrijven zichzelf als "hyperactieve-indie-pop-punk" en daar slaan ze dan ook de nagel op de kop. Het publiek kon de voeten niet stilhouden en gaf zich helemaal over aan de opzwepende deuntjes. Ook de dame met basgitaar ontging niemand. Het is toch eens wat anders dan die typisch tokkelende, stoere rocker.

Om de hele ervaring beknopt samen te vatten: een kleinschalig concert met grootschalig potentieel.

SOPHIE VERREKEN

Splinter | Het presidium ondersteboven

Een probleem waar een kring wel eens mee geconfronteerd wordt, is dat de doorsnee student zich niet echt met zijn kring verbonden voelt. Hij komt wel eens naar een activiteit als het hem aanstaat, maar het presidium, dat is een ongetwijfeld leuke en ongetwijfeld geëngageerde groep, waar hij eigenlijk geen voeling mee heeft.

Je kunt daar natuurlijk iets aan doen met goeie PR, maar ik vraag mij af of een presidium niet op een totaal andere manier te werk zou kunnen gaan, met als uitgangspunt verbondenheid met de student. Presidia hebben immers een bepaalde manier van werken die historisch gegroeid is. In deze Splinter wil ik een aantal ideeën meegeven, gebaseerd op mijn eigen ervaring.

Ten eerste moet je volgens mij de grens tussen consument en producent doen vervagen. Nu is er een vaste ploeg die alles organiseert en daar tegenover staat de student, die het maar heeft aan te nemen. Een vaste ploeg heb je uiteraard nodig om de continuïteit te verzekeren, maar daarnaast zou je iedere student de kans moeten geven om zich op zijn manier, zoveel of zo weinig als hij dat zelf wil, te engageren. Sterker nog, je zou hem daartoe moeten aanzetten.

In plaats van een organiserend presidium, zou je een faciliterend presidium kunnen hebben. Een dat niet organiseert, maar dat organiseert dat mensen kunnen organiseren en ze daarbij aanmoedigt en ondersteunt. De werking gaat niet

enkel van boven naar beneden, maar ook omgekeerd, vanuit de basis. Vergis u niet: dat kan veel verder gaan dan af en toe een losse medewerker een shiftje laten draaien en is dan ook wellicht evenveel werk voor het presidium, maar het doel is anders. Wil je geniale activiteiten organiseren of wil je de student aanmoedigen zelf geniaal te zijn?

Een tweede uitgangspunt is kleine groepen aanspreken. Als je een grote groep aanspreekt, dan komt iedereen met zijn eigen vrienden. Als je een kleine groep aanspreekt, dan is die groep de vriendengroep, dan kent iedereen elkaar en leren ze elkaar door de activiteiten enkel beter kennen. Dan komen ze zonder nadenken naar de activiteiten, omdat ze weten dat al hun

vrienden daar zijn. Voor grotere kringen is het dus de uitdaging om iets te doen met jaren, klassen of deelopleidingen.

Een bijkomend uitgangspunt is dat je per deelgroep niet te veel activiteiten kunt doen, want anders wordt het organisatorisch niet haalbaar, maar dat is net goed. Je moet niet te veel activiteiten doen, dan kijken de studenten er echt naar uit en wordt het geen "naamloze" stroom.

Een laatste uitgangspunt lijkt me vertrekken vanuit wat je doelgroep bindt en dat zijn nog altijd hun studies. Fuiven en filmavonden interesseren alle studenten en die kunnen ze even goed op een ander doen. Studies zijn specifiek voor een bepaalde groep. Je moet daar

om zeker niet enkel lezingen organiseren, de link met de studies kan even goed ludiek zijn. Of je kunt proffen of assistenten proberen te betrekken.

Voor alle duidelijkheid, deze tekst is niet bedoeld als kritiek op presidia. Ik zit zelf al jaren in een presidium en heb er alle respect voor. Met deze tekst wil ik enkel mensen motiveren om de gewone gang van zaken ondersteboven te keren, want mensen motiveren om geniaal te zijn, daar draait het uiteindelijk om.

GIJS VAN DEN BROECK |

Een Splinter is een opiniestuk dat een Vetomedewerker ten persoonlijke titel schrijft.

Vrije tribune

Twee interessante bijdragen in Veto van twee weken geleden: eentje over inschrijvingsgelden en eentje over internationalisering. En alhoewel er op het eerste zicht weinig connectie is tussen beiden, is die er wel degelijk. Onze universiteit is blijkbaar in de ban geraakt van de internationalisering: allerlei studieprogramma's wensen plots ofwel te verengelsen, ofwel tenminste Engelstalige tracks in te voeren. Vaak wordt daarbij het argument gebruikt dat het aantrekken van internationale topstudenten onze universiteit alleen maar ten goede kan komen, zodat we niet langer de universiteit van het Hageland hoeven te zijn. En alhoewel er een grond van waarheid zit in deze argumenten, is ze gestoeld op valse premisses.

Want laat ons een kat een kat noemen. Een belangrijke motivatie — zoniet de belangrijkste motivatie — voor verengelsing is om studenten-aantallen in specifieke richtingen omhoog te halen. Tevens nemen internationale studenten dit aanbod gretig aan, niet in het minst omwille van de goedkope inschrijvingsgelden. Als opleidingen gebruiken we dus Vlaams belastingsgeld om niet-EU studenten een goedkope opleiding te geven, enkel en alleen om een intra- of internuniversitair allocatiemodel (waarin studentenaantallen een belangrijke parameter zijn) naar onze hand te zetten. Het lijkt mij een zeer pervers mechanisme, dat er enkel maar voor zorgt dat we dezelfde aantallen academisch personeel hoger onderwijs verschaffen aan steeds meer studenten. Ik begrijp nog altijd niet waarom de universitaire overheden deze strategie van een aantal opleidingen überhaupt toelaten en zelfs ondersteunen.

PHILIP DUTRÉ, HOGLERAAR DEPARTEMENT COMPUTERWETENSCHAPPEN, FACULTEIT INGENIEURSWETENSCHAPPEN |

Vrije tribune | Is Sabam echt zwakzinnig?

Even kijken...

Sabam blijft moord en brand schreeuwen dat zij en haar opdrachtgevers bestolen worden en schade lijden door muziek uitwisselende liefhebbers. Na de dokters, winkeliers, bedrijven, feestjes organiserende bureaus, school-directies, fuivende tieners, viseert zij nu ook taxi- en vrachtwagenchauffeurs en komt op hun ruit kloppen om de auteursrechten voor eenzelfde stukje ingeblikte muziek voor de 30ste, 3.000ste of 3 miljoenste keer te innen.

Sabam blijft een al overbelast gerecht en dito politici voor haar kar spannen om alle stelende onverlaten tot vergoeden van de enorme geleden schade (ja toch?) en het betalen van zware boetes te dwingen.

Het lobbyen bij Europa om de roversbende d.m.v. bijzondere opsporingsmethoden bij de kraag te vatten en de duimschroeven te laten aandraaien tot de Euro's eruit spatten, is de volgende stap.

Sabam zoekt achter hoekjes en kantjes van overeenkomsten en wetgeving of ze nog wat geld uit de gemeenschap kan zuigen. Dit gezuig wordt uiteindelijk ook betaald door iedereen met een volle platenkast met aangekochte muziek, die zijn hele leven lang blijft bijbetalen voor muziek die hij allang helemaal betaald had. Want aan wie rekenen de transporteur, de winkelier etc. de betaalde auteursrechten door?

Maar wie iemand een lift geeft in zijn auto, hoeft geen aanslag te vrezen van de vele duizenden ui-

terst creatieve en inventieve geesten aan wie hij dit fantastische product te danken heeft. Hij mag na de aankoop in alle vrijheid over de vruchten van al die creativiteit beschikken.

Dus zonder bijkomende auteursrechten te betalen voor het genot van al hun uitvindingen zonder welke hij geen meter vooruit zou komen.

De tienduizenden creatieve en inventieve geesten dank zij wie muziek via elektronische versterkings- of transportmiddelen voor duizenden of miljoenen toehoorders ten gehore gebracht of verkocht kan worden, staan dit toe zonder dat zij de muzikmakers hiervoor één cent auteurs- of uitvoeringsrechten rechten aanrekenen.

Als zij dezelfde inningspolitiek hanteerden als Sabam, dan zou de balans voor de muziekproducenten weleens bijzonder negatief kunnen worden. Ze zouden veel meer auteursrechten moeten betalen dan ze kunnen innen.

Wat je zelf opeist moet je een ander ook gunnen, zelfs als de rekening van die ander veel hoger is.

Als Sabam de technische auteursrechten zou innen en haar spionage-activiteiten zou richten naar meervoudig genot van eenmalig aangekochte apparaten en machines, wordt het pas echt leuk.

"Uw was in de wasmachine van uw buurvrouw stoppen is diefstal", of "uw fiets aan uw vriend uitlenen stelt u bloot aan vervolging", of "autodelen is een misdrijf" zullen

we dan kunnen lezen.

Het uitwisselen van muziek is net zomin diefstal als het uitlenen van een fiets of autodelen. Wij hebben bovendien de auteursrechten op alle muziek al vele malen betaald — we blijven betalen, of we die muziek nu (graag) horen of niet. Bovendien hebben noch Sabam, noch haar opdrachtgevers één prestatie geleverd voor, noch zijn zij één cent armer geworden ván dit verplaatsen van reeds — soms meermaals — betaald immaterieel creatief stof.

Dat er iets niet klopt met muzikauteursrechten en de inning ervan, is een understatement.

De geldschrapers van Sabam: inheligheid tot cultuur verheven.

KAREL DE GRAAFF |

CULKAL

DINSDAG 5/4

Buurman + Spencer The Rover***

muziek — om 19u30 in Het Depot (www.hetdepot.be)

Bij het kanaal naar links van Toneelhuis/Olympique Dramatique & De Mexicaanse Hond

theater — om 20u00 in de Schouwburg (www.30cc.be)

Volle Kasten, kringtoneel Babylon

IFTf — om 20u00 in De Koelisse (www.iftf.be)

Macbeth, kringtoneel Politika

IFTf — om 20u30 in de Zwartzusterkapel (www.iftf.be)

WOENSDAG 6/4

Open Mic

muziek — om 19u30 gratis in Het Depot (www.hetdepot.be)

Women van Ugo Dehaes***

dans — om 20u30 in STUK Soetzaal (www.stuk.be)

Yoko + Horses

muziek — om 20u30 in STUK Labozaal (www.stuk.be)

Volle Kasten, kringtoneel Babylon

IFTf — om 20u00 in De Koelisse (www.iftf.be)

Macbeth, kringtoneel Politika

IFTf — om 20u30 in de Zwartzusterkapel (www.iftf.be)

DONDERDAG 7/4

Josh Ritter + Tift Merritt

muziek — om 19u30 in Het Depot (www.hetdepot.be)

Volle Kasten, kringtoneel Babylon

IFTf — om 20u00 in De Koelisse (www.iftf.be)

Macbeth, kringtoneel Politika

IFTf — om 20u30 in de Zwartzusterkapel (www.iftf.be)

ZATERDAG 9/4

Die Csardasfürstin van Vlaams Muziek Theater

operette — om 14u30 en 20u00 in de Schouwburg (www.30cc.be)

Het echte leven van Feest van de filosofie i.s.m. Hoger Instituut Wijsbegeerte***

lezing — om 13u30 op verschillende locaties in STUK (www.feestvandenfilosofie.be)

ZONDAG 3/4

Idealentriologie van Lazarus

theater — om 14u00, 17u00 en 20u00 in 't Wagehuys (www.30cc.be en www.stuk.be)

***door Veto warm aanbevolen

(LS)

ACHTUNG

LETTEREN ZUIPT

Zoals u vorige week in Veto kon lezen organiseert Letteren dinsdag vijf april een goede doelen-zuip om de financiële put van de Letterenbib te dempen. Vanaf de middag bent u welkom in Fak Letteren. Schol!

VETO TRAKTEERT

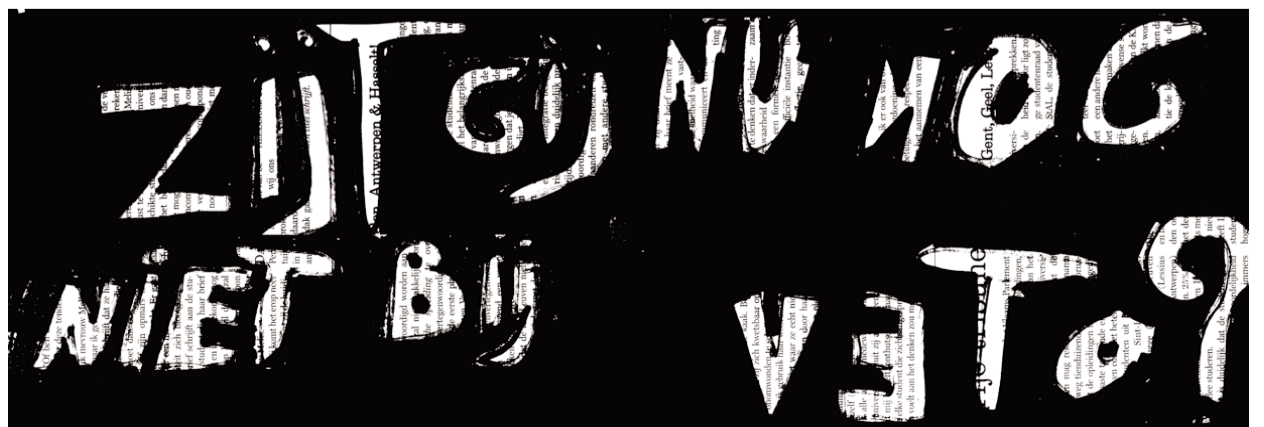
Wij geven drie duotickets weg voor volgende optredens in Het Depot. Chocolat Genius op elf april, Eli "Paperboy" Reed op twaalf april en the Sore Losers op zeventwintig april.

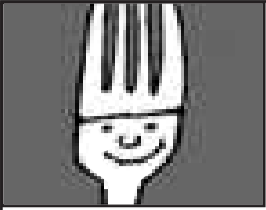
Mail naar traktatie@veto.be hoe lang de coöperatieve boekhandel Acco bestaat. Vergeet niet te vermelden op welk optreden u uw hart hebt gezet.

(GJ)

Peter Moerenhout, Seb C & Mathias Van den Berge

Parkinson & Alzheimer

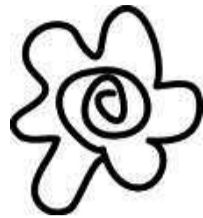

Menu van de week in Alma 1-2-3 5-8 April 2011

A1 = alleen Alma 1

A3 = alleen Alma 3

A2 = alleen Alma 2

= vegetarisch

dinsdag

1/2 kip met saus en garnituur A3	€ 5.00
Capellini carbonara	€ 2.60 - 3.10
l Casarecci A3	€ 4.10
Kalkoenlapje met bieslooksous en groentenmix	€ 4.60
Koninginnenhapje A3	€ 3.50
Orloffgebraad met kampernoeliesaus en boontjes	€ 5.00
Penne met keuze uit 3 sauzen A3	€ 4.10
Quornfilets met rauwkost & gebakken aardappel A1+A3	€ 5.00
Spaghetti met groentebolognaise A2+A3	€ 2.60 - 3.10
Steak met groenten en saus A3	€ 5.00
Stoofvlees op z'n Vlaams	€ 4.60
Tortellini met ham A1+A2	€ 3.50

woensdag

l Casarecci A1+A2	€ 4.10
Kippenlapje met groenten, saus en kroketten	€ 4.60
Koninginnenhapje A3	€ 3.50
Penne met keuze uit 3 sauzen A2+A3	€ 4.10
Pollakhaasje met provencaalse saus en peterseliepuree	€ 2.60
Stoofvlees op z'n Vlaams A2+A3	€ 4.60
Tirolerschnitzel met spinazie	€ 4.10
Tortellini met ham A3	€ 3.50
Varkensblokjes uit Sri-Lanka met groentenrijst	€ 4.60
Vegetarische lasagne	€ 4.10

donderdag

Aardappelquiche A2	€ 5.00
Cannelloni	€ 4.60
Chili sin carne met saffraanrijst A1+A3	€ 4.10
Gebraden haantje met perzik en kroketten	€ 5.00
Hamburger met erwten	€ 2.60
l Casarecci A1	€ 4.10
Koninginnenhapje A3	€ 3.50
Penne met keuze uit 3 sauzen A3	€ 4.10
Steak met groenten en saus	€ 5.00
Stoofvlees op z'n Vlaams	€ 4.60
Tortellini met ham A3	€ 3.50

vrijdag

Heekfilet met botersaus en juliennegroenten	€ 4.60
Kippenlapje met groenten, saus en kroketten A1+A2	€ 4.60
Koninginnenhapje	€ 3.50
Luikse pens met rode kool	€ 2.60
Stoofvlees op z'n Vlaams A3	€ 4.60
Witlooftaart met slaatje	€ 5.00

Filmticket voor slechts 6€ ?

Om van **maandag tot vrijdag** naar om het even welke prent in Kinopolis te kunnen? Te koop in alle ALMA-resaurants! De actuele filminformatie vind je steeds op onze placemats of op de Kinopolis website.

Kijk ook op de website voor menu **Gasthuisberg, Justus Lipsius en Pauscollege**

(advertentie)

Loop eens langs bij

De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

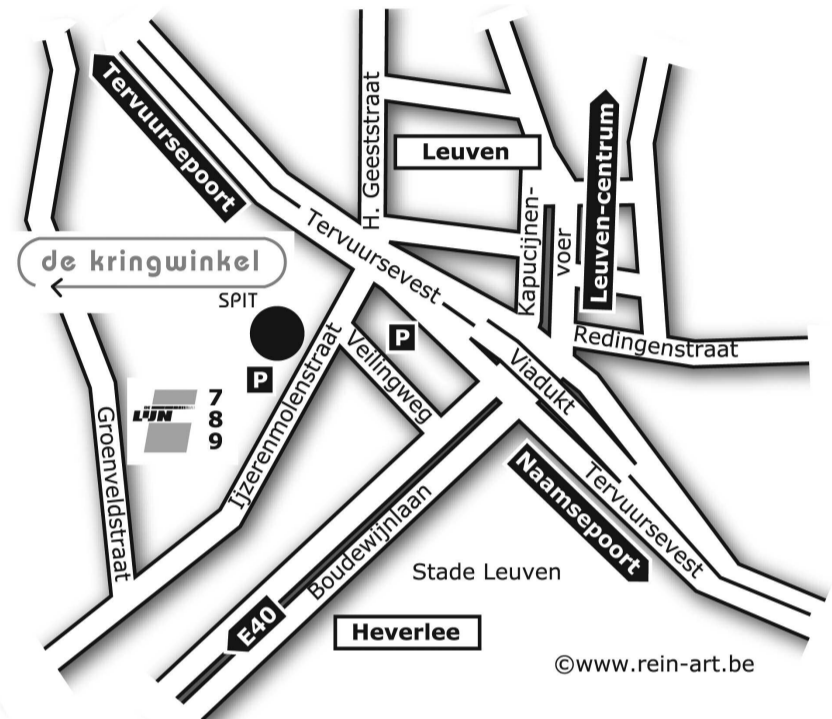
De Kringwinkel SPIT:

IJzerenmolenstraat 10-12 in Heverlee

Open: ma - vrij: 10 - 18u
zat: 10 - 17u
zo: gesloten

Tel.: 016 65 29 57

Web: www.spit.be

(advertentie)

DA M

U KODU S

E LEASURE P

	8		4				1	
	6				3		8	
7	9						2	
				9		7		2
2	1							
					4	9		
					8			
9							5	
5			1					4

KULEUGEN

Vetotoneel

Vorige week trokken we naar de Coulissen in het verre Heverlee. Gelegenheid: het Vetotoneel. Spijtig genoeg kwam er geen bus en werden we genoodzaakt ons per benenwagen te verplaatsen. We zijn nog altijd een beetje moe.

VAN DE KULEUGEN
REDACTIE

Levensmoe werden we echter pas toen het toneelstuk begon. De acteurs waren verrassend goed en de muziek mocht er best wezen, maar vergis u niet, dat klinkt allemaal een stuk boeiender dan wat wij te zien kregen.

Tekst, plot en kostuums waren van een kwaliteit zo miserabel, dat ze enkel moesten onderdoen voor de harde stoel waarop wij het hele toneel hebben uitgezeten. Twee lange, lange uren. Twee uren van ons leven die nimmer zullen wederkeren. Dat had bij één uur kunnen blijven, hadden wij de tegenwoordigheid van geest gekend tijdens de pauze te vertrekken.

Maar als trouwe Veto-lezer besloten we grootmoedig het Veto-toneel een kans te bieden om zichzelf uit het stinkende moeras te redden waartoe het stuk intussen was verworden door een mengeling van krampachtige plotwendingen en genante dialogen. Quod non.

REACTIE

Regisseur Rudolph Blauwooghe reageert verbolgen:

"Deze recensie is kwetsend ja, maar al onze vrienden vonden het goed, dus die subjectieve recensent kent er niets van."

"Bovendien heb ik uit goede bron vernomen dat de KULEUGEN-recensenten vanuit de redactie de opdracht krijgen ons toneel jaar na jaar af te kraken. Ik zie een slechte recensie van de KULEUGEN dus eerder als een kwaliteitslabel."

"In dat opzicht zou je kunnen stellen dat we vorig jaar wat minder hebben gepresteerd, wat ons een matig positieve opbouwende kritische recensie heeft opgeleverd."

"Bref, we zijn het er dus allemaal over eens: dit is een slechte recensie. Voor mij is de kous daarmee af, want ik wil me niet verlagen tot hun niveau."

"Mogelijk plannen we nog op ludieke wijze de KULEUGEN-fuif te crashen en daar de hele avond te klagen en eens goed vies rond te kijken. Maar verder gun ik hen geen reactie, omdat dat net hetgene is waarop ze vol verwachting zitten te geilen. Laat ze maar gaar koken in hun eigen zelfvoldane sop."

Hoofdrol in nieuwe Batmanfilm voor the Herminator?

LOCO kuist zijn schubben af

De Leuvense Overkoepelende Christus-Organisatie (LOCO) komt opnieuw in opspraak nu blijkt dat zij een budget heeft uitgetrokken voor de aankoop van tropische vissen. Op de afgelopen Algemene Vergadering (AV) werden grote vragen gesteld bij het uitgave patroon van de Loko-top.

Ruben Humus, preses van Ekonomika, reageerde telefonisch. "Ik moet formeel ontkennen dat wij hierin hebben toegestemd." Grote afwezigheid op de Algemene Vergadering was voorzitter Dennis De Zeeroover. De Zeeroover, die bij afwezigheid zijn paard tot financieel beheerder had benoemd, was immers op veroveringstocht naar Parijs.

Gelukkig werd deze leemte opgevuld door enkele constructieve bijdragen van de presessen van VTK, VRG, Mecnas en Bios. Deze leden droegen op immer originele wijze bij aan de discussie en hun inzichten werden door een anonieme mandataris geroemd als "verfrissend, absoluut niet in herhaling vallend en bovenal zeer origineel."

Voor de preses van Bios viel in positieve zin op door te eisen dat het debat op ernstige wijze gevoerd werd waarvoor zij heel wat bijval kreeg vanuit de AV. Even later werd de KULEUGENredactie alweer opgebeld door Ruben Humus. "Ik heb me bedacht. Ik mocht eigenlijk niets zeggen over de AV. Schrijf liever dat we al het geld spenderen aan hoeren en cocaïne dan mijn uitlatingen te vermelden. Ik begrijp dat jullie een goede voorpagina willen maar ik mocht echt niet ontkennen dat er niets aan de hand was."

De vertegenwoordigers van de hogescholen - bij monde van een of ander meisje met een indrukwekkend decolleté - benadrukten dat zij niet vergeten mochten worden. Tot slot werden wij andermaal opgebeld door Ruben Humus dat hij zich distantieerde van onze krant. "Als KULEUGEN belt, zal ik in het vervolg niet meer opnemen. Als het even kan, wil ik ook niet bij naam vermeld worden," vervolgde R.H., preses van E.

Colofon

Veto
's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel. 016 22 44 38
Fax 016 22 01 03
E-mail: veto@veto.be

Jaargang 37 - nummer 16
Maandag 7 maart 2011

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende KringOrganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofdredacteur:
Ruben "Moeder Oilsjterse" Bruynooghe

Redactiesecretaris & V.U.:
Geert "Kubelia" Janssen
's Meiersstraat 5 - 3000 Leuven

Redactie:
Eline "Verboden vrucht" Van Eldere, Jelle "Corps Flaminea" Dehaen, Laurens "Sinjora" Cerulus, Pieter "Brabantse gilde" Haeck, Linde "Vader Canard" Smeets, Jens "Gamal Abdel Nasser" Cardinaels, Sophie "Zuid-Hagelandse Front" Verreyken

Schrijvers:
Cederic "Plutonica" Hauben, Daniel "Klamme Hand" Wirt, Eline "Sint-Goedeleconvent" De Boeck, Els "Meetjesland" Dehaen, Frank "De waasse club" Pietermaat, Gijs "KVHV Leuven" Van den Broeck, Heleen "Artemis" De Bisschop, Joris "K.A.V. Lovania Leuven" Himpens, Laura "Vader Fortuna" Moers, Lucas "Hollandia Lovaniensis" De Jong, Lynn "Aphrodite" Gyselen, Michaël "Moeder Meense" Cloots, Quinten "Lovania Leuven" Evens, Thomas "Westland" Cliquet, Vincent "NBHC Endivia" Boulanger, Wim "Moeder Izegemse" Dehaen, Wouter "Reuzegom" Pouseele,

Fotografen:
Andrew "Maaslandia" Snowball, Bas "Mijnlamp" Van den Bogaert, Gert-Jan "Studentenfanfare" Eerdeken, Christiaan "Kim Il-sung" Franz, Stephanie "Meisjesseniorenkonvent", Michiel "Noord-Brabant" Feys & Thomas "Lovania" Van Oppens

Tekenaars:
Jan "Seniorenkonvent Leuven" Gebruers, Simon "Kameno" Englebert, Peter "Club XIII" Moerenhout, Seb "Zuid-Oostvlaamse" C & Mathias "Domper" Van den Berghe

DTP:
Ruben Bruynooghe, Geert Janssen & Jens Cardinaels

Eindredactie:
Jens Cardinaels, Geert Janssen & Thomas Cliquet

Internet:
www.veto.be
www.twitter.com/veto_be

Publiciteit:
Alfaset cvba
Maxim "Mandel" Van Hoeymissen
alfaset@loko.be
016 22 04 66

Drukkerij:
Tuerlinckx (Molenstede)
Oplage: 9.000 exemplaren
ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 11 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergaderingen vinden iedere vrijdagmiddag plaats om 16 uur en staan open voor iedereen. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, tekening layout, clubs...) zijn welkom op de redactievergadering of op het redactieadres. Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14 uur ingezonden worden via veto@veto.be. De redactie behoudt zich het recht reacties in te korten of op het internet te publiceren.

De goedkoopste fuifzaal van Leuven!

355 euro per avond
250 euro tijdens het weekend

Faculteitskringen en hogeschoolkringen aangesloten bij LOKO en OSR/OKER krijgen een korting van 105 euro per fuif.

Bij elke 5e fuif van een kring of vereniging binnen hetzelfde academiejaar is de huur van de zaal gratis.

Voor reservaties of inlichtingen: 016/22.31.09 of albatros@loko.be

The Bony King of Nowhere “TUSSEN MIJ EN DE MENSEN”

The Bony King of Nowhere leverde met “Eleonore” een erg mooie tweede plaat af. Dat die ook live overeind blijft, bewezen Bram Vanparrys en zijn muzikanten woensdag op de planken van Het Depot. Naast het podium bleek Vanparrys een behoorlijk verlegen jongeman te zijn. En toch innemend, faut le faire. Wij zijn nog steeds een beetje van slag.

LINDE SMEETS & THOMAS
CLIQUET |

Veto: Uw tweede plaat “Eleonore” wordt erg positief onthaald in de pers. Wat doen vergelijkingen met zangers als Bob Dylan, Lenny Cohen en Neil Young u?

Bram Vanparrys: «Niet veel. Recensenten schrijven dat ook maar om wat te schrijven, om een soort van referentie te geven. Ik weet zelf goed genoeg wat ik kan en wat ik niet kan. Ik kan vandaag de dag niemand opnoemen die op hetzelfde niveau staat als Dylan, Cohen of Young. Het is absurd om daar zelfs nog maar aan te denken.»

Veto: Bent u zelf volledig tevreden over “Eleonore”?

Vanparrys: «Ja, maar de plaat is ondertussen een half jaar oud. Ze werd opgenomen in juli. Het is logisch dat je een half jaar later sommige dingen al weer anders zou doen.»

«Voor concerten verplaats ik mij wel graag. Ik ben vree graag op de baan en kom wel graag op verschillende plaatsen.»

UITERAARD

Veto: Vul eens aan: “Maar doodslaan deed hij niet, want tussen droom en daad...”

Vanparrys: «“...staan wetten in de weg en praktische bezwaren.” Willem Elsschot, uiteraard.»

Veto: De tekst van “The Poet” is gebaseerd op “Het Huwelijk” van Willem Elsschot. Heeft u dat gedicht zelf gekozen?

Vanparrys: «Ja. De stad Antwerpen heeft mij gevraagd een gedicht van Elsschot te kiezen in kader van het Elsschotjaar, omdat hij vijftig jaar dood is.»

«Eigenlijk wist ik niet goed dat Elsschot een echt dichter was. Ik wist dat hij een poëet was want als je zijn boeken leest, merk je dat hij echt

persoonlijke teksten te schrijven nu u weet dat er een publiek is voor uw muziek?

Vanparrys: «Nee, dat weerhoudt mij er niet van persoonlijk te zijn. Als ik iets héél persoonlijks schrijf, neem ik het niet op. Ik deel dat liever niet met andere mensen, het blijft gewoon voor mezelf. Als er wat tijd over heen is gegaan en ik het ooit kan loskoppelen van mezelf, kan het zijn dat ik er alsnog iets mee doe.»

Veto: Vroeger wou u ornitholoog worden. Is dat nog steeds een hobby?

Vanparrys: «Nee (lacht). Ik ben wel nog altijd ornithologisch bewust. Als er buiten ergens een torenvalk passeert, heb ik hem gegarandeerd gezien. Het blijft een soort handicap.»

«Ik ben opgegroeid op den buiten en dan heb je sowieso wel meer interesse in de natuur dan een gemiddeld stadskind. Tv hebben wij nooit gehad, we speelden altijd buiten.»

CRISIS

Veto: Kon u “daar op den buiten” wel muziekschool volgen?

Vanparrys: «Nee. Als kind was ik ook totaal niet bezig met muziek. Pas op mijn achttiende is dat beginnen te groeien, eigenlijk vrij laat. Nu heb ik het geluk dat ik kan leven van mijn muziek. Ten tijde van mijn eerste plaat was dat nog niet het geval.»

«Ouwe rotten in het vak zijn altijd bezig over de crisis: de crisis in de platenindustrie. Als jonge muzikant merk je daar weinig van omdat je het nooit anders hebt gekend. Wij zijn het bijvoorbeeld gewoon dat promotie nu vaak via YouTube en Facebook gevoerd wordt — ook al heb ik zelf geen Facebook. Ik heb nooit gedownload, maar net als veel jonge mensen weet ik dat dat de realiteit is. Ik keur dat niet goed, maar ik leg me erbij neer. Nu ja, ik heb ook nooit geweten wat het is om honderdduizend platen te verkopen.»

Veto: Waarom heeft u geen

Facebook?

Vanparrys: «Omdat ik mij geen grotere tijdsverspilling kan indenken. Ik denk dat ik nog liever een uur in de zetel voor mij uit zit te staren dan dat ik op Facebook zit. Gelukkig houdt de platenfirma zich met die promo bezig.»

POLITIEK

Veto: We hebben de laatste weken weer gemerkt hoe makkelijk je in dit land reclame kunt maken door politieke uitspraken te doen. Schaart u zich achter de Niet In Onze Naambeweging, zoals veel kunstenaars?

Vanparrys: «Mensen die uitspraken doen over zaken waar ze niets van weten, vind ik altijd net iets dommer dan andere en dus ga ik me niet wagen aan dat onderwerp. Ik volg de politiek niet op de voet.»

Veto: Denk je dat muzikanten een verschil kunnen maken in de politiek?

Vanparrys: «Dat weet ik niet. Ik vrees dat dat niet meer zo hard leeft als vroeger, toen in de jaren zestig cultuur en politiek hand in hand gingen. Ik denk niet dat er recent veel fans van Clouseau van idee veranderd zijn omdat Clouseau een nummer over

voorbeeld waar ik ongemakkelijk van word. Je wilt gewoon iets zeggen tussen de nummers door, maar pas op dat eigenste moment besef je dat je in Brussel bent en dat de helft van de zaal waarschijnlijk Frans spreekt. Dan schakel je over op Frans. Ik heb dat toen een heel concert lang gedaan en het is jammer dat er journalisten zijn die daar commentaar op hebben en het ongepast vinden dat je zogezegd een gans concert grappig probeert te doen, terwijl dat helemaal niet zo bedoeld was. Op zo'n moment ben ik gewoon een muzikant die op het podium staat en iets probeert te vertellen met zijn muziek. Er staan mensen in de zaal die een ticket hebben betaald om te komen luisteren. Het is dus gewoon tussen mij en die mensen.»

Veto: Wil u het publiek graag pleasen?

Vanparrys: «Nee, anders was ik wel entertainer geworden. Ik wil het publiek wel mee hebben. Ik heb respect voor het feit dat die mensen speciaal voor mij de trein of auto hebben genomen en een ticket hebben betaald. Ik wil hun geven wat ze verdienen en iedere avond mijn best doen, zodat de mensen achteraf kunnen zeggen

“Liever een uur in de zetel voor mij uit staren dan op Facebook zitten

«Bij sommige nummers hebben we er echt lang over gedaan om ze op tape te zetten. Nu zou ik het aandurven een nummer dat er na tien keer nog niet op staat, weg te gooien om aan iets nieuws te beginnen.»

Veto: U schijnt al bezig te zijn met de opvolger van “Eleonore”.

Vanparrys: «Ja, dat is zo. Die plaat is al halfweg. Zelf ik zou hem graag in het najaar uitbrengen, maar het moet natuurlijk wel passen in de timing van de platenfirma.»

«Ik neem alles thuis op en het wordt een soloplaat, veel spontaner kan het dus niet. Als een song meer nodig heeft dan een stem en een gitaar, dan is dat een teken dat het een slecht nummer is.»

SIXPACK

Veto: In een vorig interview met Veto zei u dat songs schrijven is als spieren kweken. Heeft u ondertussen een sixpack?

Vanparrys: «Nee, zeker niet. Het is wel zo dat hoe meer je schrijft, hoe makkelijker dat gaat. Ik kan nu elke dag met mijn muziek bezig zijn. Op den duur schrijf je songs zonder dat je er erg in hebt, bijna onbewust. Er zijn altijd dingen die je opvallen of die op je lever liggen. Er valt zodanig veel te vertellen dat je eigenlijk elke dag een nummer kunt schrijven dat echt ergens over gaat, zonder dat dat ooit geforceerd wordt.»

Veto: Zie je jezelf ooit naar het werk vertrekken om songs te gaan schrijven zoals Nick Cave?

Vanparrys: «Nee, ik zit het liefst thuis. Ik verplaats me niet zo graag. Niet uit luiheid, maar als het thuis kan, waarom zou je dan naar een kantoor of atelier gaan? Thuis werken gaat heel gemakkelijk voor mij. Ik heb niet het gevoel dat ik het ver moet gaan zoeken.»

heeft nagedacht over zijn woorden. Ik wist gewoon eerst niet dat hij ook 28 gedichten heeft geschreven. Het was een toffe opdracht en ik heb er veel uit geleerd omdat ik al die gedichten nu gelezen heb. Ik vond ze mooi, dus dat is leuk. Uiteindelijk heb ik daar een dag tijd in gestoken. Maar ik voel niet de noodzaak om andermans teksten te gebruiken.»

Veto: Vindt u het zelf moeilijker om

België heeft geschreven, tegen de splitsing van het land.»

Veto: Bent u ooit naar Clouseau in het Sportpaleis gaan kijken?

Vanparrys: «Nee, maar ik zou het wel graag eens zien. Ik vind Daar gaat ze nog altijd een van de beste Nederlandstalige nummers ever, eigenlijk. Ik schat hen wel hoog in.»

Veto: Onlangs heeft u in de AB al uw bindteksten naar het Frans vertaald.

Vanparrys: «Dat is zo'n typisch

dat het de moeite was. Als artiest moet je dankbaar zijn ten opzichte van je publiek. Dat wil niet zeggen dat je het moet pleasen of dat je je broek moet afsteken.»

Veto: Tot hoeveel bisrondes bent u bereid om het publiek te geven wat het wil?

Vanparrys: «Zoveel als de mensen vragen. Als ze blijven gaan totdat we vijf keer moeten terugkomen, dan zullen we vijf keer terugkomen.»

Bony King Bram Vanparrys: “Mensen die uitspraken doen over zaken waar ze niets van weten, vind ik altijd net iets dommer dan andere.”